Kurt Mahr

Teleportéři, pozor!

Přeložil Jan Rada

Před 10 000 lety, kdy na Zemi ještě nebyla skutečná civilizace, Arkonidané sváděli tuhé boje s Metany. Krutá válka by skončila totálním zničením Arkonidanů, kdyby se tehdejším vládcům Galaxie nepodařilo na poslední chvíli nasadit novou zbraň proti Metanům. Skvělé vítězství však Arkonidany, a také Atlana, tehdy mladého důstojníka, mnohem později pak Rhodanova učitele a přítele, vedlo k přesvědčení, že hrozba ze strany nehumanoidních civilizací pominula jednou provždy.

Teprve o deset tisíc let později Atlan ke svému překvapení zjistil, že moc Metanů nebyla zlomena. Jeho zkušenosti mu umožnily zhodnotit správně nebezpečí ještě dříve než ho docenil Rhodan.

Byl to on, kdo zmobilizoval Tifflorovu flotilu, sotva se létající pevnost Metanů s CRESTEM II na palubě objevila v soustavě Twin. Ale létající pevnost odolávala standardním zbraním a mohla ohrozit celou transmiterovou cestu k Andromedě.

Proto bylo nutné nasadit tři nejlepší mutanty Perryho Rhodana: Rase Čubaje, Taka Kakutu a Guckyho, kteří byli schopni teleportovat se do létající pevnosti. To jim platil rozkaz: Teleportéři, pozor!

1.

Místnost byla malá, čtyři na čtyři metry, tři stěny byly rovné, jedna tvořila půloblouk a právě tam byly umístěny čtyři nazelenale světélkující obrazovky zaměřovače. Stropní světlo bylo vypnuto a Mark Lallier viděl pouze obrazovky a kontrolky řídicího pultu. Přístroje monotónně hučely a bylo obtížné zůstat ve střehu. Lehký křižník WALES už tři dny pozemského času visel nehybně v prostoru asi tři miliony kilometrů od Kahala a tři dny viděl Mark stále totéž, tři dny se nic nedělo.

Služba WALESU končila za třiapadesát hodin a Mark byl přesvědčen, že ani ve zbývající době se nic nestane; soustava Orbon se šesti planetami byla tím nejklidnějším místem Mléčné dráhy.

V patnáct hodin dvanáct minut palubního času musel svůj názor změnit.

V pravém horním rohu jedné z obrazovek se objevil zářící bod a vzápětí se rozdrnčel varovný signál. Mark byl dost zkušeným zaměřovačem, aby mu bylo okamžitě jasné, že se jedná o něco mimořádného. Neznámý objekt byl vzdálen nejméně tři miliony kilometrů a přece zářil tak jasně, že bylo nepochybné, že je to objekt zcela výjimečné velikosti. Ale když přístroj spočítal velikost objektu, vzalo mu to dech. Nic tak obrovského v životě neviděl.

* * *

Také na velitelském stanovišti se tento objekt objevil na jedné z pomocných obrazovek, ale nikdo mu nevěnoval pozornost, protože na optické obrazovce se odehrávalo něco, co vzrušilo přítomné důstojníky mnohem víc.

Nad zelenkavě světélkující koulí Kahala se objevila rudě zářící bublina, která se rychle zvětšovala, jako úder blesku sjela do středu tmy a Kahalo zmizelo v její záři. Major Kuttner, kapitán WALESU, okamžitě vyhlásil poplach, i když neměl za úkol starat se o události v bezprostřední blízkosti Kahala. Bylo mu ale jasné, co může znamenat objevení se té světelné bubliny. Pyramidální transmiter ožil. Platil rozkaz, že každý pohyb lodí a zejména objevení se nových jednotek bylo nutno hlásit admirálu flotily, rozmístěné v prostoru Kahala. Podivné

zjevení nad Kahalem se objevilo zcela nečekaně. Major Kuttner byl přesvědčen, že je to cizí loď, a cizí loď v tomto prostoru byla téměř jistě lodí nepřátelskou.

V patnáct patnáct se ohlásil Lallier. Hlas zaměřovače zněl téměř hystericky. “Cosi obrovského asi pět tisíc kilometrů nad Kahalem. Průměr nejméně sto osmdesát kilometrů."

Kuttner udělal to, co by udělal každý na jeho místě, rozkázal Markovi, aby překontroloval své přístroje, protože loď takových rozměrů prostě neexistuje. Mark ho však ujistil, že právě to udělal a přesvědčil se, že přístroje jsou v pořádku. Ta věc je skutečně tak obrovská.

Vzápětí přišla také zpráva z velitelství flotily: “Transmiter dopravil do prostoru cizí loď. Všechny jednotky vyhlásí bojovou pohotovost nejvyššího stupně, aby mohly začít operovat okamžitě po vydání rozkazu. Upozornění: cizí loď je mimořádně velká."

Druhá bitva o Kahalo začala.

* * *

“Co je?" zavrčel Arno Kalup a ani se. neohlédl. Před sebou měl neobvykle složitý řídící pult, ze kterého ovládal pyramidový transmiter. Pult byl umístěn v kupolovité hale, která tvořila střed rozlehlé stavby. Kromě Kalupa a řady přístrojů v ní nikdo nebyl. Profesor si nepřál, aby byl rušen.

“Stalo se něco nečekaného, profesore. Transmiter...," pronesl jemný hlas, ale Kalup nenechal dívku domluvit. Otočil se však aspoň k obrazovce, na které se objevila její tvář.

“Sedím u pramene, milá slečno," řekl se smíchem. “A to si myslíte, že mi něco takového uniklo? Transmiter pracuje od patnácti hodin dvanácti minut a od té doby sleduji, které přístroje při tom pracují."

“Jistě, pane," odpověděla dívka, ale něco v jejím hlase ho zarazilo.

“Ale?" nadhodil profesor.

“Jde o neplánovaný let, pane. Ta loď není naše."

Kalupa hned tak něco z míry nevyvedlo. Od vítězství v první bitvě o Kahalo a obsazení pyramidového transmiteru tu pracoval, aby prozkoumal nepřátelskou techniku řízení transmiteru. Byl to vědec, který se o plány politiků a vojáků nezajímal a bylo mu jedno, jaké lodě se transmiterem dopravují. Pro něj každý případ fungování transmiteru byl výlučně vítanou příležitostí získat další poznatky o nepřátelském řídicím zařízení. Dokázal ho už používat, to mu však nestačilo. Šlo mu o pochopení celého zařízení do všech detailů. Doufal, že se svým padesátičlenným týmem to do dvou měsíců dokáže.

Zpráva o objevení se nepřátelské lodi měnila situaci. Bylo jasné, že nepřítel se znovu pokusí zabránit Pozemšťanům, aby transmiter využívali. “Spojte mě s velitelstvím, Jane," požádal profesor.

V příštím okamžiku dívčí tvář zmizela a objevil se přívětivý, ale zcela tuctový obličej muže ve středních letech. Zdání klamalo, byl to solární maršál Allan D. Mercant. “Jistě jste slyšel o pevnosti, profesore," začal skoro plaše.

Kalup si jen matně vzpomínal na zprávy o Rhodanově boji s nějakou cizí obrovskou lodí v mezigalaktickém prostoru a tak raději neodpověděl.

“Právě ona sem byla dopravena transmiterem," pokračoval tedy maršál. “Zůstaňte na příjmu! Vyslali jsme sondu, která nám ukáže pevnost ze vzdálenosti deseti tisíc kilometrů. Uvidíte sám."

Obličej zmizel z obrazovky, v rychlém sledu za sebou se mihlo několik záběrů hvězd a potom se teleskopická kamera zaměřila na cizí loď. Byla vidět jasně a jakoby docela zblízka. Ten pohled bral dech.

Loď měla neobvyklý tvar kola s osmi paprsky, s deseti kulovitými tělesy na každém z nich, nasazenými na osu válcovitého tvaru. Ten silný válec byl zřejmě základní částí lodi.

Pevnost byla neosvětlená a nehybná, ale i ve své nehybnosti hrozivá. Kalup se díval tak soustředěně, až ho rozbolely oči.

Náhle byl obraz jakoby přetržen prudkým bleskem a zmizel. Na obrazovce se objevil opět maršálův obličej.

“Sonda byla objevena a zničena," oznámil suše a v obličeji už nebylo ani stopy po prostomyslné přívětivosti. “Možná vás bude zajímat, profesore, že osa je dlouhá dvě stě kilometrů a má asi padesát kilometrů v průměru. Každý paprsek je dlouhý také padesát kilometrů a koule na něm mají průměr dva kilometry. Je to největší věc, s jakou jsme se kdy setkali. Je jasné, že pevnost má za úkol buď znovu obsadit Kahalo, nebo ho zničit. Během deseti minut zaútočíme všemi prostředky, které máme k dispozici, ale naše vyhlídky nejsou právě nejlepší. Kahalo přesto musíme udržet! Žádám vás, abyste podnikl všechno, co je ve vašich silách, abyste transmiter ochránil. Podléhá vám deset tisíc mužů ochrany objektu. Bohužel nemám čas ani možnost poskytnout vám pomoc. Je to na vás, profesore. Konec."

Kalup vydal rozkaz k uvedení strážné jednotky do stavu nejvyšší pohotovosti a k vyslání sond do prostoru, aby nemusel spoléhat na informace z druhé ruky, v ostatním se však spolehl na štáb jednotky. Potom k sobě povolal Jane Keyserovou a ještě několik asistentů, kteří měli spolu s ním sledovat na malých obrazovkách záběry z vyslaných sond.

Situace vskutku nevypadala nikterak růžově. Pevnost zaútočila dřív, než maršál Mercant. Nejdřív uviděli na záběrech z vlastních sond jak se pevnost obalila zeleně světélkující ochrannou clonou, která ukryla před zvídavými zraky obrysy pevnosti. Tou clonou však vystřelovaly jakési spirály, z nichž jedna zasáhla pozemskou loď a v jediném okamžiku ji zničila.

Zatím byla pevnost mimo dosah působení transmiteru, ale profesor předpokládal, že se co nejdříve vrátí. Místo toho se však pevnost stále víc vzdalovala. Salvy přízračných spirál teď následovaly jedna za druhou a nejméně každá třetí zasáhla a zničila cíl - jednu z Mercantových lodí.

“Sondy se vracejí, profesore," zvolala náhle Jane. “Zdá se, že pevnost změnila kurz a blíží se ke Kahalu."

Kalup si toho dosud nevšiml, ale snadno se přesvědčil, že Jane má pravdu. Zřejmě se nepřítel rozhodl zabít dvě mouchy jednou ranou. Ochranný štít pevnosti mohl být poškozen pouze nejtěžšími kalibry pozemských zbraní, které se však nepoužívaly v blízkosti planet kvůli možným vedlejším účinkům. Nyní tedy bylo možné každou minutou očekávat útok na transmiter. Kalup si kladl otázku, co vlastně může podniknout se svými deseti tisíci muži, když dva tisíce Mercantových lodí nic nedokázalo.

Nepřátelská pevnost se však zastavila mimo dosah transmiteru. Sondy ale zaznamenaly, že z kulovitých objektů na paprscích vylétly celé houfy létajících objektů, které se řítily k šestiúhelníku pyramid.

To byl okamžik Kalupova triumfu. Jeho kostnaté prsty se rozběhly po klaviatuře řídícího pultu a jeho oči sledovaly roj drobných letounů. Nepřítel zřejmě neměl tušení o nebezpečí, které mu hrozí. Profesor však stiskl dvě tlačítka zároveň a obrazovku proťal zářivý a pestrobarevný blesk. Když zmizel, zmizel i roj útočníků. Jen Kalup věděl, že je odeslal zpět, odkud přišel - do soustavy Twin.

Nikdo z přítomných v hale si však nedělal iluze o významu tohoto úspěchu. Nepřítel nepočítal s tím, že Pozemšťané už natolik ovládli fungování transmiteru, nyní to však věděl a mohl podniknout účinnější akce. Šlo o to, zda chce transmiter obsadit nebo je ochoten ho zničit, proti tomu by byl Kalup stejně bezmocný jako maršál.

2.

Rhodan pozoroval druhý boj o Kahalo na obrazovce CRESTU II v soustavě Twin. Ten

boj však vlastně započal už dříve, v místech vzdálených Kahalu skoro milion světelných let. To flotila Juliana Tifflora zvítězila nad pevností Metanů. CREST II se boje bezprostředně nezúčastnila, ale Rhodan, Atlan a Tolot viděli na obrazovce, jak pevnost zmizela z dohledu. Nepřítel uprchl a vypadalo to jako vítězství. Bylo to první vítězství solárního loďstva v mezigalaktickém prostoru.

Teprve o chvíli později se Rhodan musel zamyslet nad tím, zda to skutečně bylo vítězství. Nepřítel nebyl zničen a Rhodan si uvědomil, že útěk nemusel znamenat porážku, ale pouhé přeskupení sil pro nový útok.

Rhodan nestačil tu hypotézu domyslet, když uslyšel Tolotův výkřik. U výkřiku nezůstalo. Tolot se vrhl k řídicímu pultu, odstrčil Ruda, který se nezmohl ani na slovo, a začal mačkat knoflíky v takovém tempu, že odstavený kapitán CRESTU II ani nestačil sledovat, co se vlastně děje. To už také Rhodan pochopil nebezpečí, ale Tolot měl rychlejší reakce. Rudo a ostatní však nechápali ještě ani ve chvíli, když se rozezněly poplachové sirény, které Tolot spustil.

Bylo to v podstatě prosté. Pevnost unikla do soustavy Twin, do jediného místa, odkud mohla být dopravena transmiterem do oblasti Kahala. Mohla tam být dopravena jen odtud, a mohla být dopravena jen tam. Nad Kahalo!

V prostoru Kahala operovala Mercantova flotila. Mercant nesporně patřil k nejschopnějším mužům solárního loďstva, ale jeho flotila nemohla obstát proti výzbroji létající pevnosti Metanů. Zvláště, když ještě mohli využít momentu překvapení. Létající pevnost mohla způsobit takové ztráty, že by na odpor nebylo ani pomyšlení.

Jediným východiskem z kritické situace bylo, že CREST II bude následovat pevnost v těsném závěsu, a Tolot to pochopil takřka okamžitě. Na vysvětlování nebyl čas a tak sám provedl všechny nezbytné operace na řídícím pultu. V důsledku jeho zásahu se vlajková loď řítila nejvyšší rychlostí ke startovací dráze, pokud to tak lze nazvat, transmiteru, odkud mohla být odeslána do přijímací stanice v prostoru Kahala.

Skok hyperprostorem v délce bezmála milionu světelných let však znamenal šok, který lidský organismus nemohl přestát bez úhony.

Rhodan se proto vrhl k vedlejšímu pultu a vydal rozkaz k nasazení injekcí, které uvedou posádku do hlubokého spánku, podobného klinické smrti. Během pěti minut všichni lidé na palubě, vyjma Icho Tolota, který díky své konstituci injekci nepotřeboval, dostali nezbytnou injekci. Během těch několika minut se Rhodan stačil spojit s Tifflorem, vysvětlit mu překvapivý manévr CRESTU II a vydat rozkaz, aby Tifflorova flotila vyčkala dalších rozkazů v soustavě Twin.

CREST II zatím mířila do úzkého prostoru mezi oběma slunci soustavy Twin, kde začínala cesta ke Kahalu. Velký administrátor sledoval manévr až do nejzazšího okamžiku, kdy měla začít transformace, a teprve potom si sám vpíchl injekci. Zabrala okamžitě a už nemohl vidět, jak ze středu transmiteru vystřelily drobné létající objekty vstříc CRESTU II, který právě nastupoval cestu v opačném směru. Rychlost CRESTU II však byla už příliš veliká a objekty příliš malé, než aby je stačil zaznamenat i Tolot, který jediný zůstal v bdělém stavu. CREST II se vnořila do nestrukturovaného hyperprostoru.

* * *

Tifflor musel odpovídat na dotazy podřízených důstojníků o příčinách cesty CRESTU II ke Kahalu, a to mu zabralo několik minut. Když admirála flotily uklidnil, předal velení na vlajkové lodi RASPUTIN svému prvnímu důstojníkovi, protože v soustavě Twin panoval klid. Nepřítel byl zahnán a pro případné další akce bylo třeba vyčkat dalších Rhodanových rozkazů. Julián Tifflor, který strávil na nohou už třicet hodin nepřetržitě, nutně potřeboval pár hodin odpočinku.

To mu však nebylo dopřáno. Ještě nestačil opustit velitelské stanoviště, když zaměřovači hlásili, že z prostoru ústí transmiteru se k planetám blíží několik tisíc velice malých objektů.

“Děkuji," řekl Tifflor, který ještě zprávu osobně vyslechl, ačkoliv stěží potlačoval zívání. “Informujte mě průběžně o vývoji situace."

“Aspoň si sedněte," vybídl ho s úsměvem první důstojník, “když už to vypadá, že váš odpočinek se opět odkládá na neurčilo."

Řídící pult kapitána lodi byl umístěn tak, aby kapitán měl dobrý přehled po celém velitelském stanovišti. Všichni důstojníci soustředěně pracovali na svých místech, ale maršál dobře cítil, jak napětí opět vzrůstá. Tifflor však nedokázal adekvátně reagovat, cítil se malátný a právem se domníval, že už má nárok na chvilku oddechu. Ten roj neznámých malinkatých objektů v něm vyvolával především vztek, pocit křivdy, že mu ten hmyz brání v odpočinku. Nepodceňoval však nepřítele a věděl, že také tyto mušky mohou být nebezpečné. Na další hlášení však musel čekat ještě deset nekonečných minut.

“Jedná se přibližně o padesát tisíc objektů, pohybujících se rychlostí dvaceti tisíc metrů za sekundu. Velikost objektů se zatím nepodařilo přesně změřit, ale všechny jsou zaručeně menší než deset metrů v průměru."

Toto hlášeníTifflora neuspokojilo. “Je let těchto objektů cílený?" zeptal se podrážděně.

“Nikoliv, pane, letí setrvačností a jejich rychlost postupně klesá."

Tifflor přerušil spojení a chvíli přemýšlel s hlavou v dlaních. Potom se spojil s náčelníkem hangáru a dal rozkaz připravit ke startu průzkumné letouny, první důstojník tlumočil maršálův rozkaz ostatním lodím flotily.

“Chci na vlastní oči vidět, co to tam lítá," vysvětlil Tifflor a opustil velitelské stanoviště. O deset minut později velký průzkumný letoun s maršálem na palubě opustil hangár vlajkové lodi.

Maršál brzy poznal, že roj drobných objektů se patrně vymkl řízení, pohyboval se příliš pomalu a neobratně, než aby mohl plnit nějaký stanovený úkol. Nicméně Tifflor zůstával ve střehu. Objekty se pohybovaly v jedné rovině, i když různými směry. Maršál si vyhlédl jeden z mála, který opustil společnou rovinu a sám převzal řízení průzkumného člunu. Chtěl se co nejvíce přiblížit k osamělému objektu.

Po složitém manévru, který však trval jen několik minut, se člun přiblížil k objektu natolik, že na obrazovce bylo možné předmět dosti zřetelně rozeznat. Byl o málo delší než čtyři metry, měl doutníkovitý tvar a aspoň z části byl z lesklého kovu. V průměru měl skoro přesně dva metry.

Tifflor přizpůsobil rychlost člunu rychlosti sledovaného objektu a přiblížil se k němu na vzdálenost pouhých sta metrů. Dalekohledy bylo teď možné objekt detailně prozkoumat. Posádka člunu se cítila stále jistější: všichni byli přesvědčeni, že kdyby objekt představoval nějaké nebezpečí, už by to museli zjistit. Letící předmět však vykazoval jen slabé známky energetické aktivity. Bylo zaznamenáno jen slabé pole, jaké vytváří třeba mikrogenerátor.

Těleso pomalu rotovalo kolem své podélné osy, Tifflor odhadl, že pro jednu otočku potřebuje dvacet minut. Znamenalo to, že zatím viděli jen asi polovinu povrchu tělesa, druhá polovina se zjevovala s dráždící pomalostí. Maršál nastavil maximální přiblížení a zvětšení. Objekt teď zabíral celou obrazovku.

Hovor za Tifflorovými zády náhle umlkl. Všichni se bez dechu dívali na obrazovku. V lesklém kovovém obalu doutníku se objevil asi třicet centimetrů dlouhý otvor jako černá díra.

Tifflor si stále marně lámal hlavu nad otázkou, k čemu ten doutník vlastně slouží a jak se dostal do transmiteru. Byla to nehoda, nebo záměr?

Vtom z otvoru v plášti objektu vyšlehl blesk. Maršál se před obrazovkou bezděčně přikrčil, ale vzápětí pochopil, že nešlo o výboj, nýbrž pouze o odlesk slunečního paprsku na skle. Sklo v kovovém pouzdře. Z toho plynul jediný logický závěr, jedna otázka byla zodpovězena.

Nyní už viděli celý otvor se skleněnou výplní. Sklo bylo tmavé, aby chránilo cosi uvnitř před pronikavým slunečním zářením. A potom kamera zaznamenala dvě veliké oči které se tím sklem bez mrknutí dívají.

Tifflorovi přeběhl mráz po zádech.

* * *

O minutu později byl drobný letoun zachycen a stal se předmětem zkoumání. Bylo zjištěno, že je to jednomístný kosmický letoun vybavený minigenerátorem a tryskovým pohonem. Přesnější by bylo označit tento objekt jako řiditelný kosmický skafandr. Konstrukce byla natolik jednoduchá a výkonná, že minimalizovala možnost poruch a dokládala mimořádnou technickou vyspělost civilizace, která ji vytvořila. Uvnitř letounu byl tlak třiaosmdesát atmosfér. Julián Tifflor se rozhodl objekt otevřít. Nechal proto v jedné ze vstupních komor vytvořit odpovídající tlak a stejné složení plynů jako bylo analýzou zjištěno v letounu, tj. směs metanu, čpavku, vodíku a helia.

Pilot byl zřejmě v bezvědomí a byl uložen na provizorní lůžko v takto uzpůsobené komoře, lidé v ní ovšem museli pracovat ve skafandrech. Cizinec byl vysvlečen a podroben lékařské prohlídce. Lékař dlouho vyšetřoval namodralé šedé tělo než vyslovil svůj závěr.

“Nikdy jsem nic neslyšel o takových bytostech," řekl suše do mikrofonu ve své přilbě, “ale jsem přesvědčen, že je mrtvý."

Tifflor přistoupil k obnaženému tělu. Na první pohled se cizinec dosti podobal Pozemšťanům, měl dvě nohy a dvě ruce a byl o málo vyšší než dva metry, v ramenou však byl široký půldruhého metru, měl dlouhý trup a krátké nohy. Paže byly naopak velmi dlouhé, nahoře silné, ale rychle se zužující a zakončené rukou se šesti prsty.

Nejpodivnější však byla hlava vybíhající přímo z ramen jako jakýsi otok ve tvaru půlměsíce. Vrchol srpku se zvedal patnáct centimetrů nad rameny, spodní okraj byl nepravidelný. Kulaté velké oči, šest centimetrů v průměru, pronikaly skrz tuto podivnou hlavu a tím zřejmě kompenzovaly nepohyblivost hlavy. Cizinec se díval současně dopředu i dozadu.

Julián si vzpomněl na Atlanovo líčení Metanů, jak jim říkali kvůli tomu, že dýchali metan, správně však Maahků. Maahkové před deseti tisíci léty, v době nejvyššího rozkvětu arkonské říše, ji málem zničili. Nyní tedy se znovu vraceli na scénu galaktických dějin. Tifflor se zachvěl a raději rychle opustil vstupní komoru. Lékař a oba důstojníci, kteří ho provázeli, ho následovali. Co se dalo, to již bylo zjištěno.

Všichni s úlevou odložili přilby a ostatní vybavení, Julián si otřel pot z čela. “Cizinec má čtyři oči, dvě vepředu, dvě vzadu, proč však na přilbě jeho létajícího skafandru je jen jeden průzor?" zeptal se zamyšleně.

Chvíli trvalo rozpačité ticho než konečně jeden z důstojníků přišel se svou hypotézou: “Myslím, že to souvisí s odolností skafandru, pane. Průzor snižuje jeho odolnost, a s průzory proti sobě by nemusel vydržet přetlak."

Tifflor přikývl: “Myslím, že máte pravdu. Nepřítel raději obětoval výhodu svých čtyř očí, aby zvýšil odolnost skafandru. Ostatně ta nevýhoda je kompenzována vysokou manévrovací schopností dopravního skafandru a Maahk může snadno natočit skafandr tím směrem, kterým se chce podívat."

Najednou se maršál k všeobecnému překvapení zasmál.

“Překvapuje vás to?" zeptal se maršál. “Potěšilo mě, že dokonce dokonalá technologie Maahků má své meze. Je to šance pro nás, no ne?"

* * *

“Můj Bože!" zasténal Arno Kalup. Ještě před sekundou viděl na obrazovce matnou kouli

pozemské lodi a náhle zmizela. Obrazovkou se jako blesk mihl jakýsi bledě zelený závoj - a loď byla pryč.

Kalup začínal mít strašné tušení, že Maahkové se vrátili. Jasně si vzpomínal na Atlanovo líčení jejich nejhroznější zbraně, které říkal konvertorové dělo. Bylo to zařízení podobné transmiteru a fungující na pětirozměrné bázi. Vytvořené pole pohltilo zaměřený objekt během jedné stotisíciny sekundy. Po uchopení byl objekt vržen z normálního prostoru do pětirozměrného.

Atlanovo líčení odpovídalo přesně událostem, které sledoval na obrazovce před sebou. Objevení se a zmizení “závoje,, proběhlo tak rychle, že by ho považoval za zrakový klam, nebýt toho, že s ním zmizela i kosmická loď. To by odpovídalo Atlanovým časovým údajům. Také nezřetelný optický projev pole odpovídal předpokladům.

Kalup se zaměřil na další obrazovky.

Mercantova flotila skutečně přešla do protiútoku, ale svoje nejtěžší zbraně nemohla použít, protože nepřátelská pevnost setrvávala na pozici sotva pár tisíc kilometrů nad povrchem Kahala. Použití nejtěžších zbraní by se mohlo stát osudným celé planetě a lidem na ní.

Ale ani další útok na pyramidový transmiter se nekonal a Kalup mohl jen bezmocně pozorovat strašlivou bitvu mezi dvěma nejvyspělejšími civilizacemi, ačkoliv měl k dispozici skutečné zázraky techniky.

Náhle se ozvala vlajková loď Napoleon a na obrazovce se objevil obličej maršála Mercanta.

“Nepostupujeme," vyrazil ze sebe a Kalup slyšel nejen jeho slova, ale i vykřikované rozkazy kdesi v pozadí a vytí přetížených strojů. “Nepřítel nasadil nějakou novou zbraň. Šest menších lodí už zmizelo beze stopy. Naše děla středního kalibru nejsou schopna prorazit ochranný štít pevnosti a nejtěžší kalibr nemohu v této situaci použít."

Maršál nežádal o radu, ale Kalup věděl, že jeho sdělení bylo výzvou.

“Obávám se, že nepřítel chce transmiter zničit, pokud se mu nepodaří ho obsadit," řekl profesor a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. “Jeho první útok jsme odrazili, ale nevím, co nás ještě čeká: výsadek, nebo bombardování. Prozatím ale nepřítele plně zaměstnáváte. To je také jediné, čím nám v této situaci můžete pomoci."

Kalup domluvil, ale cítil se zle. Tohle přece nebyla rada, kterou by měl dát! Žádal, aby lidé umírali kvůli bezpečnosti technického zázraku, který spravoval.

“Jsem téhož názoru," řekl Mercant. “Nevím, co se děje v soustavě Twin, ale je možné, že zápas se stupňuje. Rozhodně se pokusím zabránit pevnosti, aby zasáhla proti transmiteru."

Maršál ukončil spojení, na obrazovce se opět objevila nepřátelská pevnost. Kalupův obličej se stáhl do bolestné grimasy. Pevnost mířila k transmiteru! Zastavit ji bylo stejně snadné, jako pohnout Cheopsovou pyramidou.

Boj se zřejmě rychle blížil ke svému vyvrcholení. Dvě tisícovky Mercantových lodí bez přestání útočily na pevnost, ale jediným výsledkem byla ztráta několika lodí při každém útoku. Stávaly se obětí přízračných spirál nebo konvertorových děl.

Kalup zavřel oči a zoufale se snažil najít nějaké východisko ze zoufalé situace, ale každý nápad, který se zrodil ve zmučeném mozku, musel vzápětí sám zavrhnout. Nezbývalo než uznat, že je bezmocný.

Náhle uslyšel vítězoslavný výkřik “CREST II!", otevřel oči a na obrazovce před sebou spatřil zářící Mercantův obličej.

3.

Injekce zabíraly okamžitě, ale probouzení bylo pomalé a nepříjemné. Perry Rhodan se probral, instinktivně rozepnul bezpečnostní pás a nejistě se zvedl. Všichni důstojníci na

velitelském stanovišti ještě spali, jen obrovská postava Icho Tolota, se tyčila u řídicího pultu. Rhodan se podíval na přehledovou obrazovku. Byla celá poseta hvězdami, které skoro zakrývaly černou prázdnotu volného prostoru. Rhodan si uvědomil, že tento pohled mu byl po pět dlouhých měsíců odepřen.

Teprve teď si dokázal vzpomenout na vše, co se stalo a proč se to stalo. Pronásledovali pevnost a přesunuli se za ní ke Kahalu. Kde je však Kahalo a kde pevnost?

“Všechno v pořádku, příteli," zaburácel vtom Tolotův hlas. “Jsme vzdáleni od Kahala sotva patnáct světelných let. Ze soustavy však vycházejí silné energetické impulsy, takže tam patrně zuří bitva. To také vysvětluje, proč k našemu zhmotnění došlo mimo soustavu a nikoliv na obvyklém místě."

“Vysvětluje?" podivil se Rhodan. “Tomu nerozumím."

“Bitva je příčinou, ale jak konkrétně způsobila, že jsme se zhmotnili dříve, to ještě nevím," odpověděl Haluťan. “Je tu řada možností. Jedno je však jisté, poskytlo nám to nečekanou výhodu. Bylo by tragické, kdybychom se zhmotnili na bitevním poli se spícím mužstvem."

Perry mu musel dát za pravdu. Ještě stále část důstojníků spala, ale i ti, co se již probrali, byli malátní a jen pomalu se orientovali. V bojových podmínkách se to mohlo stát osudným. Epsalan Cart Rudo, kapitán lodi, už burcoval náčelníky jednotlivých služeb a velitele úseků, ale loď ještě nebyla v plné bojové pohotovosti a všechny zbraňové systémy ještě nebyly připraveny k palbě. Trvalo čtyřicet minut, než byla loď plně bojeschopná. Po celou tu dobu zůstávala v bezpečné vzdálenosti od zuřícího boje a Rhodan dokonce potlačil přání navázat spojení s Kahalem, i když by se rád dověděl, jak bitva probíhá. Spojení by však prozradilo, že CREST II je nablízku.

Těch čtyřiceti minut využil Rhodan k prodiskutování svého plánu s Icho Tolotem a Atlanem. Cílem operace bylo zničení pevnosti, která představovala obrovské nebezpečí. Rhodan byl přesvědčen, že CREST II může zaútočit pouze jednou, s využitím momentu překvapení. Kdyby se útok nezdařil a obránci pevnosti měli čas připravit se na další útok, CREST II by se nejspíš stala obětí konvertorových děl. To značně zužovalo pole taktických úvah.

Když byl dán povel ke startu a CREST II se rozletěla ke Kahalu, svolal Rhodan do své kabiny poradu, které se vedle Atlana zúčastnili také mutanti Ras Čubaj, Tako Kakuta a Gucky. Gucky sice ještě trpěl následky šoku, který utrpěl při přesunu z Hororu do soustavy Twin, ale když se dověděl o co se jedná, nechtěl ani slyšet o tom, že by byl z operace vyloučen.

Nejdříve Rhodan vysvětlil svůj plán a potom ho Atlan doplnil informacemi o nepříteli. Rhodan se netajil tím, že se jedná o nebezpečnou akci s pochybným výsledkem. “Jinou možnost však nemáme a ze své strany učiníme opravdu vše, co je v našich silách, abyste se v pořádku vrátili," zakončil svůj projev.

CREST II se rychle blížila k bojišti, přístroje zachycovaly stále zřetelnější příznaky bitvy, nervozita stoupala, ale Rhodan ani teď nepovolil navázat spojení. Moment překvapení byl klíčový v jeho plánu.

Zaměřovači služba CRESTU II určila polohu pevnosti a Rhodan si uvědomil, stejně jako Mercant před ním, že nasazení nejtěžších zbraní nepřipadá v úvahu. Do jisté míry však bylo možné toto omezení redukovat tím, že by CREST II zaútočila směrem od Kahala a každá zbloudilá střela by pak zmizela ve volném prostoru a nemohla by zasáhnout žádnou z planet.

CREST II tedy zamířila ke Kahalu a zastavila se ve výšce zhruba padesáti kilometrů nad pomyslnou čarou rozhraní mezi dnem a nocí na Kahalu. Mercantova flotila se zformovala k dalšímu útoku na pevnost. Z CRESTU II pozorně sledovali přeskupení lodí, CREST II však dosud nebyla zaznamenána, protože v těsné blízkosti Kahala transmiter způsoboval tak četné energetické anomálie, že pátrání zaměřovačů v tomto prostoru bylo nesmírně obtížné.

CREST II vyrazila k útoku. Zářící ochranné pole pevnosti rychle rostlo, až zaplnilo celou obrazovku. Zdálo se, že v pevnosti blížící se CREST II dosud nezaznamenali, ačkoliv byla vzdálena už pouhých tři sta kilometrů od okraje nepřátelského ochranného štítu. Kapitán nařídil manévr, kterým se vlajková loď měla nečekaně dostat až na samotný okraj tohoto pole. Na velitelství dělostřelby už byly nastaveny hodiny k zahájení palby a ručička se rychle blížila k červené nule. Dělostřelci ztuhli v napjatém očekávání.

Manévr probíhal podle plánu. Vlečka z ionizovaných molekul vzduchu, která se vytvořila při průletu atmosférou Kahala, zmizela, loď vstoupila do volného prostoru. Rhodan osobně převzal řízení lodi. Synchronizované hodiny odtikávaly sekundy a všechno klapalo na sekundu přesně. V této operaci sekundy rozhodovaly, vteřina zaváhání mohla zmařit celý plán.

Mutanti Čubaj, Kakuta a Gucky stáli vedle velitelského pultu v těžkých skafandrech, které mohly odolat mnohonásobně vyššímu tlaku než na lodi a umožnit dýchání v nedýchatelné atmosféře. Také jejich oči se upíraly na hodiny. Nikdo nemluvil. Všechno, co se dalo říci, už bylo řečeno.

Najednou všichni měli dojem, že hodiny, které se ještě před minutou pohybovaly až příliš rychle, se náhle zastavily. Každá sekunda trvala věčnost. Nakonec však ručička dospěla ke kritickému červenému bodu. Po celé lodi se rozječely poplachové sirény, otevřely se střílny a proluky v ochranném štítu. Spirály antigravitačních bomb jako blesky udeřily do ochranného štítu nepřítele. Jednu chvíli se zdálo, že na obloze nízko nad Kahalem vzplálo další slunce.

Okamžitě po útoku antigravitačními bombami CREST II náhle změnila kurz a těsně při okraji ochranného pole pevnosti prolétla na denní stranu Kahala, aby mohla na pevnost zaútočit z druhé strany.

Nečekaný útok zřejmě zmátl obránce pevnosti. Pevnost se náhle začala rychle, a stále rychleji, vzdalovat od Kahala, aniž by vůbec vystřelila na útočící lodě Mercantovy flotily. Takovou reakci však nikdo neočekával.

Plán však byl proveden. Místo vedle Perryho Rhodana bylo prázdné, mutanti zmizeli.

* * *

Pozemská flotila pro pronásledování pevnosti byla vytvořena už pod Rhodanovým velením. Nebyla však nejdůležitější. Bitva byla vyhrána a osud války závisel na tom, zda výsadek mutantů přinese kýžené výsledky.

Tolotův plánovací mozek zatím vyřešil záhadu překvapivého útěku Maahků. Zřejmě znali působení antigravitačních bomb a věděli, že jejich ochranné pole může absorbovat jen omezený počet zásahů. Rychlý pohyb snižoval na minimum možnost přesných zásahů. Znělo to logicky, zároveň však z toho plynulo, že nepřítel neprchal, nýbrž pouze uskutečňoval taktický manévr. Mohl se kdykoliv obrátit a stejnou rychlostí zaútočit.

Jednu výhodu to však nesporně mělo: pevnost se natolik vzdálila od Kahala, že již bylo možné zaútočit i těmi nejtěžšími zbraněmi. Zkušenosti ze soustavy Twin dokazovaly, že žádná bomba sebetěžšího kalibru nemohla prolomit ochranný štít pevnosti, soustředěná palba více zbraní však postupně bořila tuto jednorázově nezničitelnou obrannou hráz nepřítele.

Perry Rhodan však doufal, že k novému boji vůbec nedojde. Věřil, že mutanti se dokázali dostat do pevnosti, a potom bylo velice pravděpodobné, že zelená ochranná clona již brzy zmizí.

Tento klíčový moment operace však postrádal časový plán: nikdo nevěděl a nemohl odhadnout, jak dlouho může mutantům trvat orientovat se v nepřátelské pevnosti, i když jejich teleportační schopnosti jim umožňovaly přesunovat se nehledíce na překážky a vzdálenosti, takže byli schopni během minut prozkoumat to, co by od normálního člověka vyžadovalo práci mnoha dní.

Proto Rhodan doufal, že úspěch se dostaví během několika hodin, nejspíš dvou nebo tří. Uplynulo však pět hodin a nic se nedělo. Rhodan si musel přiznat, že se operace nezdařila, že mutanti padli do pasti.

4.

Ras Čubaj se zmateně rozhlížel kolem sebe. Jeho představy o vnitřku pevnosti se naprosto rozcházely se skutečností. Ohlédl se na Kakutu a Guckyho a viděl, že na tom nejsou o nic lépe než on.

Všichni tři stáli na vrcholku nízkého kopce obklopeného ze všech stran zelenající se rovinou, z níž sem a tam vyčnívaly nějaké podivné modré útvary. Daleko na obzoru tuto rovinu napříč přetínala tmavomodrá čára. Mohl by to být les, nebýt toho podivného zbarvení.

Nikde však nebylo vidět žádné známky života. Zelená barva roviny nebyla barvou rostlin, ale půdy. Také obloha nad nimi byla stejně zelená. Ras měl podivný pocit, že byl ponořen do jakéhosi nažloutle zeleného moře. Ať se otáčel na kteroukoliv stranu, všude viděl stejnou krajinu.

Zmáčkl knoflík analyzátoru na svém skafandru a zjistil, že atmosféra se skládá z čpavku, metanu, vodíku a helia, tlak je třiaosmdesát atmosfér. Na Zemi je takový tlak až v hloubce osm set metrů pod mořem. Aspoň to tedy odpovídalo předpokladům.

Čubaj přezkoušel kyslíkový přístroj - fungoval bezvadně. Také N-bomba byla v pořádku, v pouzdře na stehně, a funkční byl i paprskomet.

“Jestli jsi se už dost vynadíval, tak bys nám mohl říct, kde to vlastně jsme," uslyšel Ras Guckyho pisklavý hlas ve sluchátcích.

“Raději si přezkoušej svá zařízení," rozkázal Čubaj.

“Všechno v pořádku," ohlásili současně Gucky i Kakuto. Gucky však ještě dodal: “Ale co teď, to bych rád věděl."

“Tak se rozhlédni a budeš toho vědět přesně tolik, co já," odsekl Ras.

“A co jste vlastně čekali," vložil se do hovoru Tako. “Tahle pevnost není jen válečná loď, je to vlast Maahků. Nežijí na planetách, ale v lodi, tak proč by se neměli zařídit podle svých představ. Loď je na to velká dost."

“Máš pravdu," připustil Ras. “Ta krajina se asi podobá krajině v pravlasti Maahků. To modré něco bude nejspíš jejich obilí..."

“Co takhle přemýšlet o tom, jak najít jejich generátory?" zapištěl Myšob. “Měli bychom je najít co nejdříve, hodit na ně bombu a zmizet."

“Ty raději mlč," utrhl se na něho Ras. “Nemáme tušení, co nás v pevnosti ještě čeká. Tohle je místo, kde se můžeme v klidu seznámit se světem Maahků. V dalším nám to může být užitečné."

Beze spěchu sestoupili z kopce a přes antigravitační zařízení byli unaveni. Působil na ně nejen obrovský tlak, přitažlivost 3 g, ale i hustá atmosféra. Měli pocit, že se jí musí prodírat jako masami vod na dně oceánu. Guckyho to zmáhalo a tak navrhl, aby se teleportovali, ale Ras jeho návrh zamítl. Považoval za nutné se nejdříve blíže seznámit s podmínkami uvnitř pevnosti, protože nebylo vyloučeno, že jim mohou zabránit v teleportaci.

U úpatí kopce je čekalo další překvapení. Shora se jim zdálo, že zelená rovina se táhne až ke vzdálenému obzoru a modré rostliny, pokud to rostliny byly, jsou vzdálené při nejmenším dva kilometry. Nyní je však měli přímo před sebou a také obzor byl najednou nápadně blízko. Ras z toho usoudil, že atmosférický tlak se tu mění s výškou, a to velice rychle. Hustota atmosféry pak podstatně zkresluje odhady vzdálenosti.

Modré rostliny zblízka připomínaly stalagmity, které vyrůstají ze země. Kulaté výhonky byly silné asi jako paže průměrného člověka, ale čtyři metry vysoké a zakončené ostrou špicí. Ras si je prohlížel se zřejmou nedůvěrou a po chvíli si na jeden sáhl rukou v rukavici.

Výsledek byl překvapující.

Rostlina se nejdříve podvolila Rasovu stisku, vzápětí však ztratila svou pružnost a jako ocelové péro sama zaútočila - ostrý, hrot na konci výhonku, který se sklonil, náhle vystřelil proti Rasově hrudi. Rasovi nezbývalo, než padnout na záda, aby se útoku tohoto kopí vyhnul, ale atmosféra, hustá jako želé, zpomalila jeho pád a smrtící hrot ho minul pouze o chloupek. Čubaj se stěží odplazil o pár metrů dál, kde se odvážil zvednout.

“No tohle!" pípl Gucky.

“Z toho si vezmi poučení," zareagoval nerudně Ras. “V tomhle světě nemůžeš jednat normálně, je to jiný svět."

Všichni tři se teleportovali k pásu na obzoru, který považovali za les. Rostliny tu byly vyšší než na poli, pokud to pole bylo, a tvary rostlin různorodější, nejvíc však Rase překvapilo, že neviděl žádné kmeny. Jednotlivé výhonky vyrážely různými směry z jednoho místa na zemi. Že se jedná o jednu rostlinu se dalo poznat pouze z toho, že na vnější podnět všechny výhonky reagovaly současně a stejně. Ras už ovšem neriskoval přímý dotek a raději hodil kámen na jeden takový strom. Reakce byla ohromující, do pohybu se dal celý les. Zašpičatělé výhonky šlehaly kolem sebe a útočily svými bodci směrem k nepříteli. Kámen už dávno dopadl na zem, ale les se stále nemohl uklidnit. Ras z toho vyvodil, že modré rostliny jsou obdařeny jistým stupněm inteligence a jsou nedůvěřivé. Projít tímto lesem bylo nemyslitelné. Ras to pokládal za významný poznatek.

“Ztratili jsme už půl hodiny," rozčiloval se ale Gucky. “Kdy chceš začít hledat ty generátory?"

“Dáme si sraz na okraji tohoto lesa," rozhodl Ras. “Kdo by se dostal do potíží, vrátí se sem. V každém případě se tu setkáme každé dvě hodiny. Tímto způsobem zůstaneme ve spojení. Mikrokom použijte pouze v případě krajní nouze."

“Dvě hodiny! Chceš se tu snad usadit?" zapištěl Gucky.

“Když budeš hotov dřív, dej nám vědět," posměšně odsekl Ras. Možná by toho řekl ještě víc, ale les znovu ožil. Nebyla to však prudká obranná reakce, pohyby byly naopak ladné a doprovázel je šum, připomínající hudbu, který zřejmě doprovázel strukturální změnu výhonků. Zdálo se, že nejrychleji změna probíhá u výhonků nejblíže mutantům, kdežto čím vzdálenější byly, tím pomalejší byly změny. Výhonky se nakláněly buď vpravo nebo vlevo, po původním zmatku nebylo ani památky, všechno se dělo velice plánovitě. Rostliny se rozestupovaly a před mutanty se otevírala cestička, která vedla do hloubi lesa. Ras si marně lámal hlavu nad účelem tohoto počínání, když se z hloubi lesa vynořila podivná postava. Ras byl tak překvapen, že nijak nereagoval. Také cizinec se zastavil a zřejmě zvažoval, zda by nebylo lepší utéci. Rozhodl se však jinak a šel přímo k mutantům.

“Měli bychom zmizet," prohlásil Gucky.

“Na to už je pozdě," usoudil Ras. “Ostatně bychom potřebovali zajmout nějakého Maahka. Atlan si myslí, že by někteří mohli umět staroarkonsky."

Maahk zatím došel až na kraj lesa. Jeho postava odpovídala Allanovu popisu. Krátké, silné nohy nesly těžký, rozložitý trup, dlouhé paže dosahovaly až ke kolenům. Hlava měla tvar půlměsíce a byla posazena přímo na ramenech, přední oči se leskly, byly studené a nedala se v nich postřehnout ani jiskřička nějakého citu. Maahk byl oblečen do přiléhavé světlešedé kombinézy.

Jedno však Rasovi uniklo. Maahkové měli měřit přes dva metry, ale ten před ním byl sotva půldruhého metru vysoký.

“Je to dítě!" vykřikl Ras, když si konečně uvědomil, co mu nehraje při srovnání popisu se skutečností. Nikdo na to nestačil nic říci, když malý Maahk nečekaně přistoupil k Rasovi.

“Jste cizinci, že?" zeptal se arkonsky chlapec.

“Chytrý hoch, co?" poznamenal ironicky Gucky.

“Ano, jsme cizinci," odpověděl Ras ve stejném jazyce. V jeho přilbě byl zamontován

mikrofon a tlampač pro komunikaci s vnějším světem.

“Co tu chcete?" zeptalo se dítě.

“Chceme si prohlédnout loď, nikdy jsme na takové lodi nebyli," vysvětloval diplomaticky, ale ne právě pravdivě Ras.

“Loď? Vy si myslíte, že tohle je loď?" podivil se chlapec.

“To bych řekl, a jestli říkáš něco jiného, tak jsi podvodník," vyjel na chlapce Gucky v interkosmu.

“Buď zticha!" sykl na něj Ras a pokračoval v hovoru s chlapcem. “Opravdu si myslíme, že je to loď, ale možná se mýlíme. Ty tu někde bydlíš?"

“Bydlíme tady v lese," odpověděl ochotně. “Moji bližní vás určitě rádi uvidí. Ale záleží to na hlavním bližním, jestli vás má rád. Kdyby ne, tak... však víte."

Ras nevěděl a tak se zeptal. Chlapec to ochotně vysvětlil: “Obvykle je nechá hodit do lesa několik kamenů a potom je tam zažene."

“Opravdu milí lidé," zamumlal Tako, kdežto Ras pokračoval v diplomatické konverzaci. “Raději půjdeme svou cestou, třeba bychom se hlavnímu bližnímu nelíbili."

“To by se mohlo stát, víš?" s dětskou upřímností vysvětloval Maahk. “Vypadáte jinak."

Rasův mozek pracoval na plné obrátky. Byl tu problém. Nemohli to dítě pustit, protože by na celé lodi byl okamžitě vyhlášen poplach, sotva by se někomu svěřilo, a nechtěli mu ublížit. Tváři v tvář dítěti byl Ras bezradný.

“Jak to, že tobě les neubližíí?" zeptal se.

“Proč by mi ubližoval, když jsem mu nic neudělal?" podivilo se dítě.

Ras si tím nebyl tak docela jist, ale nechtěl chlapce příliš znervóznit a proto změnil téma. “Mluvíš jazykem, kterému rozumíme. Doma mluvíš stejně?"

“Myslíš, že jako používáme různá slova pro stejné věci?" upřesnil chlapec. “Ale jistě. To jsou rostliny, ale také mhruuk, klong, podle toho, co nás právě napadne, jak právě myslíme, víš?"

Bylo jasné, že Maahkové ovládají celou řadu cizích jazyků, mnoho civilizací by se z toho mohlo poučit.

“Bylo to moc zajímavé, ale teď tě už musíme opustit," řekl Ras.

“Možná, že děláte dobře, že nejdete se mnou. Já nejsem předpojatý, ale hlavní možná ano. On se vždycky rozhoduje na základě prvního dojmu a vás by se asi lekl, vypadáte opravdu divně."

Ras dal povel anglicky, aby mu chlapec nerozuměl, a teleportoval se.

* * *

Prostor, ve kterém se ocitli, byl patrně skladištěm. Bylo tu narovnáno všechno možné, počínaje nábytkem a kompletními řídícími pulty, až po drobné náhradní díly. Zářivky u stropu vyzařovaly stejně jasné bílé světlo, jako umělé slunce nad umělou krajinou, kterou právě opustily. Místnost byla asi padesát metrů dlouhá a třicet metrů široká, složení vzduchu a gravitace byly stejné jako prve, jen teplota byla o mnoho nižší. Analyzátor ukázal pouhých 10 stupňů Celsia proti 104 stupňům venku, pokud se tomu tak dalo říkat. Bylo to nepochopitelné.

Ras se nejdříve přesvědčil, že v místnosti opravdu není žádný Maahk a teprve potom použil mikrofonu ve své přilbě. “Myslím, že musíme počítat..."

“...s tím, že ten kluk na nás poštve celou pevnost," nezdvořile mu skočil do řeči Gucky. Byl patrně rozčílený.

“To není tak jisté," namítl Tako. “Kdyby nějaký kluk na zemi doma vyprávěl, že potkal mimozemšťany, kteří najednou zmizeli, kdo by mu věřil?"

“Právě to jsem měl na mysli, doufejme, že zdejší rodiče myslí podobně," okamžitě souhlasil Ras. “Brzy se dovíme, jak to je."

Gucky na to už nic neřekl a nechal Rase rozvíjet svůj plán. Podle něj by generátory měly být ve střední ose pevnosti, blízko místa, odkud vybíhají paprsky. Bylo by to logické, a Atlan zdůrazňoval, že silnou stránkou Maahků je logika, která se neliší od logiky pozemské. Potíž tedy spočívá v tom, že nevědí, ve kterých místech pevnosti se nacházejí. Pohyb v prostoru není pro teleportéry problémem, ale je třeba mít přesné souřadnice pro přesun. Při přesunu do pevnosti bylo zadání neurčité, pevnost jako taková. Přesun se podařil, ale teď je třeba zjistit, kde přesně v pevnosti jsou. Tohoto úkolu se Ras ujal sám.

Teleportoval se na vzdálenost padesáti kilometrů ve směru rovnoběžném s podlahou skladiště. Tímto způsobem se musel takřka jistě dostat z pevnosti do volného prostoru. Skutečně se tak stalo a on se bez potíží zorientoval. Ocitl se asi dvacet kilometrů nad jedním z paprsků létajícího kola, sedmačtyřicet kilometrů od pláště jeho osy a stále ještě dosti daleko od ochranného pole. Po těchto zjištěních se vrátil ke svým druhům a krátce jim vysvětlil jejich polohu.

“Nyní se vydáme na průzkum, ale budeme se vracet každou čtvrthodinu," rozhodl Ras. “Setkání na kraji lesa je vyloučeno, může tam být chlapec a třeba i s doprovodem, budeme se proto vracet sem. Je to jasné?"

Dokonce věčný nespokojenec Gucky nic nenamítal. Mlčky se jeden po druhém přemístili různými směry.

Ras přistál v nějaké dlouhé a široké chodbě. Ruku měl položenou na paprskometu a nejdříve ze všeho se přesvědčil, že vzduch je čistý. Chodba byla asi osm metrů široká a prostředkem se táhl asi čtyři metry široký světelný pás. Rasovi bylo jasné, že to není pouhé osvětlení. Vstoupil do tohoto pásu a ucítil, jak se mu podlaha pohnula pod nohama. Než se vzpamatoval z překvapení, byl už o několik metrů dál. Rychle seskočil a oddechl si, když se přesvědčil, že mimo pás se podlaha nehýbe. Spojení osvětlení s pohyblivým chodníkem svědčilo o účelnosti používaných technologií.

Ras ovšem nevěděl, kam by ho pás dovezl a dal přednost chůzi po svých. Stěny chodby byly úplně hladké, nikde žádná spára. Ras začal stěnu ohmatávat konečky prstů, ale trvalo to několik minut, než dosáhl úspěchu. Náhle se před ním objevila nějaká skulina, která se začala rychle rozšiřovat, až stál před otvorem tři metry vysokým a dva metry širokým. Před ním byla tmavá, prázdná místnost. Ras nabýval dojmu, že tato část pevnosti je opuštěna.

Postoupil o krok do místnosti a povšiml si prachu na podlaze. Rozhodně v posledních několika dnech pozemského času v místnosti nikdo nebyl. Podle Atlanovy domněnky, Maahkové neobývali planety, ale své obrovské kosmické lodě. Chlapec v lese tuto domněnku potvrzoval. Nebylo ovšem známo, po kolik generaci už Maahkové vedli tento způsob života. Znamenalo opuštění části pevnosti, že počet Maahků se z nějakého důvodu snížil? Bylo to možné z mnoha důvodů. Nepřirozený způsob života mohl vést k vymírání národa, ale stejně tak mohlo dojít k zmenšení počtu obyvatelstva v důsledku válečných ztrát. Bylo možné představit si i řadu dalších důvodů.

Byl to zajímavý problém, ale Ras neměl čas se jim zabývat. Spokojil se konstatováním, že to, co hledá, není v této části pevnosti a vrátil se do skladu.

Gucky a Tako už tam byli. Gucky se octl v nějaké strojovně, ale na první pohled poznal, že zde nejsou generátory, které měli zničit, a tak se vrátil okamžitě. Také Takova výprava byla bezúspěšná, stejně jako Ras se dostal do opuštěné části pevnosti. Při hledání dveří měl větší štěstí než Ras a stačil objevit tři místnosti, ale všude to bylo stejné. Místnosti byly prázdné a na podlaze vrstva prachu.

Ras rozhodl, že nyní se všichni tři zaměří na směr, kterým se vydal Gucky. Tam byly nejlepší vyhlídky na objevení generátorů. Všechny uklidnilo, že v pevnosti dosud nebyl vyhlášen poplach. Buď chlapec dosud nikomu nic neřekl, nebo mu nevěřili.

Když teď všichni “skákali,, stejným směrem, Ras každému určil délku skoku, aby nepřistáli na jednom místě nebo příliš blízko sebe. Gucky měl skočit o kilometr dál než v

prvním případě, Tako ještě o dva kilometry dál a sám Ras o čtyři kilometry dál.

Okamžitě po uskutečnění skoku Ras viděl, že tentokrát budou mít rozhodně větší úspěch. Ocitl se v úzké, tmavé štole, kterou se valil nažloutlý dým a zároveň cítil, jak všechno kolem vibruje. Musel být v těsné blízkosti nějakých mohutných strojů. Před sebou viděl slabé světlo a začal se k němu plížit. Štola byla tak těsná, že se jí sotva protáhl a navíc přímo proti němu proudil vzduch s takovou silou, že ho chvílemi strhával zpátky. Každý centimetr ho stál tolik námahy, jako desetiminutový pochod do strmého kopce.

Světlo přicházelo odněkud zespoda a jak se k němu Ras blížil, vibrace byly stále silnější. Nyní už také slyšel nějaký rachot. Konečně se dostal ke zdroji světla - pronikalo zespodu nějakou mříží. Sotva však natáhl ruku k mříži nějaká prudká rána ho vymrštila nahoru. Ras pochopil, že se dostal do větrací šachty. Na lepší místo se snad ani nemohl dostat. Skrz mříž mohl vidět místnost dole a na druhé straně ho tady žádný Maahk nemohl náhodou objevit.

Dostat se přes mříž byl však takřka nadlidský výkon, protože vzduch zde byl pumpován s nesmírnou silou. Když se přece jen přes mříž dostal, mohl si trochu odpočinout, tady byl proud vzduchu mnohem slabší. Z této strany se také mohl nad mříž naklonit.

V hloubce asi čtyřiceti metrů pod sebou uviděl dlouhou řadu velkých, podivných strojů. Na stěny místnosti nedohlédl, ačkoliv měl dobrý rozhled. V jeho zorném poli bylo aspoň šest tisíc metrů čtverečných, ale místnost byla zřejmě mnohem větší.

Stroje byly pro Rase úplnou záhadou. Všechny měly stejně tvarované matně šedé kryty z nějakého materiálu, který připomínal kov. Žádné pohyblivé části nebylo vidět, nikdo je také neobsluhoval. V celé místnosti nebylo vidět ani živou duši. Nad stroji se vznášel jakýsi nažloutlý opar, který se pak srážel ve větrací šachtě v hustý kouř. Rase napadlo, že tento opar může být pro Maahky jedovatý a proto je celá strojovna plně automatizována. Jedno však bylo jisté, totiž že tohle není energetická centrála, kterou hledal. Přesto se rozhodl teleportovat se dolů a podívat se na ty stroje zblízka, když uslyšel podivný zvuk.

Znělo to jako úder těžké kovové palice do obrovského gongu. Dunění každým okamžikem nabývalo na intenzitě, až nakonec měl člověk pocit, že něco mu svírá hlavu jako v kleštích a obraz před očima se rozplýval. Konečně trýznivý zvuk ustal, ale po několika sekundách se rozezněl znovu. Ras vypnul vnější mikrofon, protože měl pocit, že se mu hlava rozskočí. Ras netušil, co ten zvuk znamená, ale zněl hrozivě. Mohly ho způsobit salvy z pevnosti nebo zásahy pozemských zbraní proti ochrannému poli.

Vzápětí se však dole pod ním objevil oddíl po zuby ozbrojených Maahků v ochranných oblecích a hnal se strojovnou. Všechno bylo naráz jasné, byl to poplach, oznamující, že nepřítel je v pevnosti.

Tak někdo tomu malému přece jen uvěřil, pomyslel si trpce Ras. Na prohlídku strojovny už neměl ani pomyšlení, musel se okamžitě vrátit, protože Gucky nebo Tako mohli být v nebezpečí. Ras zavřel oči a uskutečnil skok zpátky. Když oči otevřel, uviděl před sebou Kakutu. Stál však nepřirozeně ztuhle a pohled měl prázdný, úplně prázdný. Ras se prudce otočil a za sebou spatřil Maahka v plné zbroji. Okamžitě se vrhl stranou, aby se ukryl mezi uskladněnými předměty, ale bylo už pozdě.

Palčivá bolest projela celým jeho tělem a vzápětí ztratil vědomí.

5.

Rhodan a jeho štáb brzy poznali, že pevnost boj nepodstoupí. Kosmický kolos jen každých třicet, čtyřicet minut vysílal roje drobných tyčovitých kosmických člunů, kterých měl na palubě zřejmě celé stovky. Tyto čluny pronikaly mezi šiky solárních kulovitých lodí a vystřelovaly své přízračné spirály. Pozemšťané se bránili salvami transformačních děl, které zpravidla zničily aspoň pár nepřátelských člunů.

Roje mizely stejně rychle, jak se objevovaly. Úmysl Maahků byl zřejmý - vnést zmatek

do řad solárního loďstva - a Rhodan byl přesvědčen, že jde pouze o počáteční manévr, který má připravit půdu pro útok samotné pevnosti.

Ještě více ho však znepokojovalo, že od nebezpečného skoku tří teleportérů uplynulo už osm hodin a stále se nic nedělo, ani od nich neměl zprávu. Pevnost změnila kurz a nyní obíhala Orbon po vnější dráze, za dráhou nejvzdálenější planety. Pozemský svaz ji sledoval, ale útok na pevnost Rhodan zakázal, aby mutanti nebyli ohroženi.

Atlan seděl vedle Rhodana u velitelského pultu a diskutoval s ním o plánu dalšího postupu, když byl ohlášen další nálet roje Maahků. Jejich taktika se nezměnila: vtrhli mezi lodě Pozemšťanů, poškodili jeden těžký křižník, ztratili dva čluny a rychle se vrátili na mateřskou loď.

“Jedno bych opravdu rád věděl," zamumlal Atlan, když pozoroval reflexní odlesky prchajících člunů na ochranných štítech pozemských lodí. “Vždycky vyrazí z pevnosti všechny najednou, neznamená to, že jsou soustředěny v jediném obrovském hangáru? Potom bychom je mohli zničit najednou, jediným úderem na správné místo."

Rhodan nereagoval, přemýšlel o něčem úplně jiném a teprve mnohem později si na tuto otázku vzpomněl. Byla skutečně podstatná, ale to ještě nikdo nevěděl.

Ras přicházel k sobě jen pomalu a cítil se jako po opici: viděl jako v mlze a za chvíli se mu věci před očima zase rozdvojovaly, sotva udělal prudší pohyb, už se mu zvedal žaludek. Raději zavřel oči, ale když je zase otevřel, všechno bylo jako před tím. Napadlo ho, že Maahkové s ním provedli něco, co ten stav způsobilo. Paměť však fungovala bezchybně a on přesně věděl, co všechno se stalo.

Přes všechny obtíže se pokusil zorientovat. Pochopil, že šeď v pozadí jsou stěny místnosti. Měla obdélníkový tvar, byla asi pět metrů dlouhá a tři metry široká. Celý strop tvořila svítící deska, vyzařující ostré bílé světlo. Ras ležel na nějakém zvláštním lůžku kolem kterého stálo mnoho přístrojů, celé to připomínalo operační sál. V místnosti však nikdo nebyl, ani Maahkové, ani Gucky nebo Tako.

Ras se velice pomalu a opatrně zvedl a prohlížel se. Jeho ochranný oděv byl neporušen, ale pouzdro s bombou zmizelo. Byl bezbranný! Odvaha mu nebyla nic platná, když neměl účinnou zbraň. Maahkové se nedali oklamat tím, že pouzdro s bombou bylo tvarováno jako polní láhev.

Ras opatrně udělal několik kroků. Nevolnost pominula, ale stále ještě všechno viděl rozmazaně. Podél zdi dotápal ke dveřím, ale byly zamčené. Vrátil se tedy k lůžku či operačnímu stolu a posadil se. Cítil, že nejdřív si musí uspořádat myšlenky a zhodnotit situaci. Maahkové ho zajali, to bylo jediné, co věděl jistě, ale jak to dokázali, to mu zůstávalo záhadou. Jak mohli vědět, že budou právě v tom skladišti?

Ještě naléhavější byla otázka, co se stalo s Guckym a Takem. Ras si jasně vzpomínal, že viděl jak se Tako materializoval po svém posledním skoku. Bylo tedy pravděpodobné, že byl také zajat. O Guckym však nevěděl vůbec nic.

Maahkové nechali zajatce naživu nejspíš proto, aby je vyslechli, i když museli vědět, že příslušníkům diverzního komanda nikdo nebude sdělovat nejnovější tajné informace. Ostatně se dalo předpokládat, že právě teď mají Maahkové plné ruce práce s odražením útoku Pozemšťanů. Ras došel k závěru, že bude trvat dlouho, než někdo bude mít čas se jím zabývat. Do té doby měl volné ruce.

Stanovil si tedy pořadí cílů, kterých chtěl dosáhnout. Nejdříve bylo třeba znovu se zmocnit bomby, bez ní nemohl splnit svůj úkol. Potom musel najít Taka a Guckyho, případně je osvobodit, jsou-li v zajetí. Konečně musel vrhnout bombu na generátor, který zabezpečuje fungování ochranného štítu pevnosti. Teprve po splnění tohoto úkolu bylo možné pomýšlet na návrat.

Cíle byly jasné, ale provedení nesmírně obtížné. Vůbec si nedokázali představit jak těžké bude najít generátor v dvě stě kilometrů dlouhé kosmické pevnosti, i když její rozměry znali.

V teorii však všechno vypadalo mnohem snazší. Nyní jeho úkol ještě obtížnější, protože nejdříve musel najít bombu.

Přesto bez váhání začal jednat. Rozhodl se, že nejdříve se pokusí vrátit do skladiště. Bylo to nebezpečné, protože Maahkové tam mohli stále ještě hlídkovat, ale bylo to jediné místo, kde byla šance setkat se s Guckym. Možná se tam ukrývá a čeká na ně.

Ras zavřel oči a soustředil se na plánovaný skok. A v této chvíli učinil objev nejhroznější: ztratil schopnost teleportovat se!

* * *

Náhle mu bylo všechno jasné.

Maahkové věděli o Psí-schopnostech, ať již na základě kontaktů s jinými rasami, nebo jimi byli sami obdařeni. Víc než to, disponovali prostředky, jak tyto schopnosti eliminovat, někoho jich zbavit. Ras usoudil, že patrně mají také možnost odlišit nějak mutanty od normálních bytostí a potom zaměřit jejich skoky. To by vysvětlovalo, že je tak rychle objevili ve skladišti. Na základě těchto poznatků se jevily jinak i jeho potíže s očima. Byl to důsledek působení Maahků na Psí část jeho vědomí.

V této situaci musel změnit své priority. Jeho hlavním a jediným cílem bylo zjistit, jakými prostředky Maahkové vyřadili jeho Psí-schopnosti. Bylo mu jasné, že pokud to nezjistí a nepodaří se mu škodu napravit, je ztracen.

Začal se zkoumáním přístrojů rozestavěných kolem lůžka. Zapojil do zkoumání všechny své smysly, ale nepostřehl ani sebemenší šelest, žádné chvění nebo záření. Vypadalo to, že přístroje jsou mimo provoz, šlo však o neznámou technologii a tak si tím Ras nebyl jist. Byl jediný způsob jak vyloučit předpoklad, že na něj působí: zničit je. Byly vyrobeny z lehkých kovových plastů a Ras svůj záměr poměrně snadno uskutečnil, ale nic se nestalo, zrak se mu nezlepšil. Jediným výsledkem této demolice bylo, že mohl konstatovat, že tyto přístroje ztrátu jeho výjimečných schopností nezpůsobily.

Přesto se opět pokusil o teleportaci. Tentokrát však přistoupil ke svému úkolu pečlivěji. Zavřel oči, přerušil tok svých myšlenek a zároveň uzavřel své vědomí před vjemy zvenčí. Ocitl se tak ve světě, kde ho nic nerušilo, žádný zvuk, žádný obraz, žádná myšlenka až na jednu jedinou - chci pryč!

Jeho rozum tu jedinou myšlenku stále opakoval, až se mu zdálo, že tma, do které se uzavřel, se začíná vlnit v rytmu mozkových impulsů opakovaného slova pryč. Cítil, jak se v něm hromadí energie a jak usiluje prodrat se ven z té kapsle, do které se uzavřel, věděl, že nahromaděná energie by mu umožnila skok až na samu hranici jeho možností - kdyby nějaká cizí síla ho nespoutávala, kdyby mu nestála v cestě zelená ochranná clona.

Konečně dosáhl bodu, kdy tlak nahromaděné energie mu způsoboval přímo fyzickou bolest, pronikající každou částečku jeho těla, připraveného ke skoku. Potom tu energii uvolnil - a skočil.

Nedokázal však nasměrovat svůj skok tam, kam chtěl. Když odboural kapsli, do které se dobrovolně uzavřel, zjistil, že zvnějšku je sevřen další skořápkou v níž že je jediný otvor, který by určil směr jeho skoku.

Raději se vrátil a přemýšlel. Byla to úniková cesta, nebo jen další léčka? Na první pohled to vypadalo nelogicky: proč by mu Maahkové umožňovali útěk, aby ho znovu zajali? Neznal principy, na nichž budovali svou logiku. Nedokázal si představit systém, v němž by taková past dávala smysl.

Nebyla-li to léčka, pak ovšem se nabízela možnost, že je to nedopatření Maahků a tudíž skutečně cesta ke svobodě. Tato úvaha rozhodla a Ras se rozhodl riskovat. Opakoval předchozí proceduru, ale tentokrát pečlivě dbal na to, aby část jeho normálního vědomí byla stále ve střehu. Měla ho varovat, kdyby mu v cílové stanici hrozilo nebezpečí.

Potom skočil.

Neobvykle dlouho měl pocit, že padá do tmy, a když dosáhl cíle okamžitě věděl, že skočit neměl.

* * *

Až do určitého okamžiku se osud Guckyho v ničem podstatném nelišil od příběhů jeho druhů. Také on se při návratu ze svého druhého skoku ocitl přímo před hlavněmi Maahků, Maahkové vystřelili a Gucky ve zlomku sekundy ztratil vědomí. Potud byly osudy tří mutantů stejné.

Dál se však věci v Guckyho případě vyvíjely odlišně. Gucky procitl svlečený na lůžku, ke kterému byl připoután. Vzduch byl podivně cítit, ale byl docela dýchatelný. Kolem lůžka stálo šest uniformovaných postav v přilbách, průzory se na něj upíraly velké oči Maahků. Zřejmě ho právě pozorně zkoumali. Proto tedy místnost naplnili vzduchem, před nímž se však sami museli chránit ochrannými přilbami.

Tato situace Guckyho rozhodně nepotěšila, ale reagoval jinak, než by reagovali lidé: svým způsobem ho bavila a navíc byl přesvědčen, že může zmizet, kdykoliv se mu zachce. Maahkové se domlouvali mikrofony v přilbách a Gucky je pochopitelně neslyšel, ale ani to nepotřeboval. Zachycoval jejich mozkové impulsy a tak četl jejich myšlenky. Pravda, chvíli mu trvalo, než impulsy dešifroval, ale zanedlouho už mohl průběžně sledovat hovor.

“...neshledávám žádnou podobnost se dvěma ostatními. Patrně jde o bytost, postrádající inteligenci."

“Ale to zvíře se teleportovalo jako ostatní. Patrně je vycvičeno k nějakému konkrétnímu úkolu a měli bychom zjistit, o co se jedná."

“Správně, psychoanalýza. Vykonejte všechny potřebné přípravy, dva lidé zůstanou tady. Nespouštějte to zvíře z očí," řekl velitel.

“Nemáme zřídit uzavírací pole?" zeptal se někdo.

“To je zbytečné," rozhodl velitel. “Tenhle tvor reaguje jen na přímé rozkazy a vůbec ho nenapadne někam skočit, když nedostane povel. Ostatně potřebujeme veškeré katapult-projektory pro generální útok, je zbytečné jimi mrhat na to zvíře!"

Gucky sledoval očima velitele a jeho doprovod až ke dveřím výstupní komory - všichni jí museli projít, aby se pro Maahky nedýchatelný vzduch nerozšířil po pevnosti. Jeden muž z doprovodu se však vzápětí vrátil s nějakým přístrojem, který doplnil celou sadu jiných, které už stály v hlavách lůžka.

Dva Maahkové však stále stáli po stranách lůžka a nespouštěli Guckyho z očí. Gucky však využil pohrdavého postoje vůči němu a bezostyšně se rozhlížel na všechny strany jako bezradné lapené zvíře, aniž by tím vzbudil podezření. Konečně spatřil svůj ochranný oděv, pohozený v koutě místnosti. Psychoanalýzu podstoupit nemohl, mozkové impulsy inteligentní a neinteligentní bytosti se liší tak podstatně, že Maahkové by přišli na svůj omyl po několika sekundách od začátku analýzy. Nevěděl sice jak dlouho může trvat příprava k prozkoumání jeho mozku, bylo však jasné, že mnoho času nemá. On si však musel navléci ochranný oděv než kamkoliv skočí. Maahkové by k tomu určitě nečinně nepřihlíželi. Přemýšlel o tom problému, když zachytil něčí relevantní myšlenku.

“Měli bychom ho zavřít do skořápky, i když je to jen zvíře," řekl.

“Máme nasazeny už dva generátory, aby nám neunikli ti mutanti, víc si opravdu nemůžeme dovolit," namítl druhý. “Ostatně velitel už rozhodl."

“Ale ten tvor tady má nejvýhodnější pozici ze všech," obhajoval své stanovisko první strážný. “Ty další dva uklidili někam daleko dolu, odkud budou hodiny hledat cestu k centrále, i kdyby se osvobodili. Co když ta jejich bomba vyzařuje něco, co to zvíře aktivuje? Stačí mu, aby se rozhlédl..."

“Tak už dost!" obořil se na něj druhý Maahk. “Jak by si to zvíře samo navléklo ochranný oděv, co? A to nemluvím o tom, že ho máme stále na očích. Dávej pozor a nevymýšlej si!"

Oba strážní umlkli a jejich myšlenky byly chabé a pro Guckyho nečitelné, ale beztak se už dověděl dost: zajali také Rase a Taka a zbavili je možnosti teleportace. Přístroj, který jim bránil, si Gucky nedovedl představit, ale dověděl se, že zabavená bomba bude někde poblíž.

Gucky se znovu rozhlédl, tentokrát však hledal nějakou zbraň. Nejvhodnější mu připadala jakási lampa na vysokém stojanu, která připomínala pradávná horská slunce. Ten stojan se Guckymu hodil. Zaměřil na něj své telekinetické schopnosti a dokázal ho zvednout z podlahy, na okamžik volně zavěsit v prostoru a nechat spadnout. Pak se zaměřil na odposlech myšlenek strážných. Byly zmatené. Čitelné byly jen ty, co dostaly podobu slov.

“Co to bylo?"

“To zvíře, hrome, pořád říkám, že to zvíře..."

“Nesmysl, vždyť se ani nepohnulo!"

“Ale (následoval pojem, který Gucky nerozluštil) to dokáží, aniž by se vůbec potřebovali hnout z místa."

“To by však znamenalo..."

Pro Guckyho to byl signál - strážní byli na krok od odhalení jeho tajemství. Musel začít neprodleně jednat. Nástrojem se mu opět stal stojan, kterého použil už před chvílí. Vrhl ho proti zdi a zase zpátky, strážní couvli, v jejich hlavách panoval nečitelný chaos útržků myšlenek. Gucky zamířil stojan jako kopí proti nejbližšímu z Maahků a myšlenky dostaly řád výkřiků: “Protrhl můj ochranný oděv!"

“Pozor! Útočí, kryj se!"

“Rychle pryč! Všichni pryč!"

“Ani hnout! Ty vypadneš a doneseš (opět nesrozumitelný pojem). To on to dělá! Musíme to zvíře zneškodnit, než bude pozdě!"

Správná úvaha, až na to, že už bylo pozdě. Dva Maahkové, ten s proraženým ochranným oděvem a ten, co přinesl další přístroj, se přikrčili u dveří do výstupní komory, ten co velel udělal krok k Guckyho lůžku. Gucky nechal své kopí s rachotem padnout na podlahu a velitel se bleskurychle otočil.

Právě v tom okamžiku ho Gucky uchopil a vymrštil ke stropu, kde ho nechal sebou bezmocně škubat. Ze zmatku v jeho hlavě Gucky dokázal rozeznat jen stále se opakující sousloví “katapultovací pole,,. Druhé dva Maahky události zaskočily natolik, že strnuli jako sochy. Skutečně nebezpečný byl v tomto okamžiku pouze velitel a Gucky se s ním vypořádal po svém: soustředil veškerou svou vůli a mrštil jím na podlahu s takovou silou, že Maahk ztratil vědomí. Gucky to poznal podle toho, že překotný tok jeho myšlenek náhle ustal.

Dva zbývající Maahkové již na nic nečekali a vrhli se do výstupní komory, jako kdyby je honili všichni čerti. Gucky zůstal sám. Seskočil z lůžka a bleskurychle si navlékl ochranný oděv. Byl nepoškozený a dokonce paprskomet zůstal v pouzdře, Maahkové patrně usoudili, že v tlapkách zvířete je zcela neškodný a že mu ho tam zavěsil jeho pán, aby měl po ruce zásobní zbraň.

Prvním skokem se Gucky vzdálil asi sto metrů od svého dočasného vězení. Chtěl zůstat nablízku, ale věděl, že bezprostřední okolí se za chvíli bude hemžit Maahky.

První skok ho přenesl na rampu, která spojovala dvě patra pevnosti. Rampa byla asi sto metrů dlouhá s převýšením patnácti metrů. Přistál mezi zdí a svítícím pásem, který tu sloužil jako dopravník a pohyblivý chodník. Na protější straně rampy nebyla zeď, ale propast. Byla tmavá, ale zdola se ozýval nějaký hluk. Rampa byla liduprázdná. Gucky přešel přes světelný pás a pohlédl dolů.

V hloubce zahlédl několik Maahků, ti ho však neviděli.

Gucky se soustředil na imaginární bod v blízkosti svého vězení, nikoliv však v chodbě, která vedla k výstupní komoře, a opět skočil.

Maahkové reagovali na jeho zmizení rychleji, než si představoval. I tady jich už bylo plno a také ho okamžitě zpozorovali. Hned čtyři se k němu okamžitě vrhli a Gucky měl čas jen na to, aby je telekineticky od sebe odhodil. Útočníci dopadli na své pomalejší druhy jako vystřelení z praku a srazili je k zemi. Gucky se mohl pokochat změtí vzteklých výkřiků, Myšobovi to však nestačilo a napůl pro zábavu zvedl celé klubko a mrštil jim o zeď. Čtyři ze sedmi Maahků zůstali ležet bez hnutí, zbývající tři Gucky opět vyhodil ke stropu a potom jimi mrštil o podlahu s takovou silou, že si zajistil naprostý klid.

Teprve teď se mohl pořádně rozhlédnout po místnosti. Stály tu jen dva nízké a široké stoly, jaké se používají v muzeích k vystavení unikátních exponátů. Na jednom ležely dva paprskomety, které Gucky okamžitě zabavil, na druhém bomba v pouzdře tvaru polní láhve. Maahkové zřejmě právě zkoumali tuto svou kořist. Gucky se bomby zmocnil a skočil, o raněné nebo omráčené Maahky se nestaral.

Tentokrát si skok naplánoval tak, aby byl co nejdál od ohniska poplachu. Skočil na vzdálenost dvou kilometrů a při dopadu měl co dělat, aby nespadl. Přistál totiž na hraně lavice v hledišti rozsáhlého prázdného amfiteátru. Nejbližší dveře byly od Guckyho vzdáleny nejméně dvě stě metrů a všechny byly dobře viditelné, to byla výhoda. Gucky tak byl chráněn před náhlým útokem a mohl si v klidu rozmyslet další postup.

A věru bylo o čem přemýšlet. Nejraději by nejdříve pomohl svým druhům, ale této myšlenky se musel brzy vzdát. Měl jen matnou představu, kde by je měl hledat a správně usoudil, že by to bylo příliš riskantní. Mnohem účelnější bylo umístit bombu na určené místo. Vyřazením generátorů by patrně vzal za své nejen ochranný štít pevnosti, ale byla by vyřazena z provozu i zařízení, která dosud brání Rasovi a Takoví v teleportaci.

Gucky ještě chvíli promýšlel svůj plán a byl s ním spokojen. Teď už potřeboval jen chvilku odpočinku, než se dá do nejnebezpečnější práce ve svém životě. Brzy se však měl přesvědčit, že dělal účet bez hostinského. Sotva se natáhl, došlo ke dvěma událostem takřka najednou.

Nejdříve se jako na povel otevřely všechny dveře amfiteátru a dovnitř vtrhla horda po zuby ozbrojených Maahků. Současně začal pípat minikom v Guckyho ochranném oděvu. Také toto zařízení Maahkové velkoryse přehlédli. Gucky, který se už připravoval ke skoku, vytrhl přístroj z kapsy.

“Potřebuji pomoc," uslyšel Rasův hlas, když přístroj nastavil na příjem. “Kdo mě slyší, ať mi přijde okamžitě na pomoc. Celkový směr je..."

Myšob poslouchal a zároveň sledoval očima Maahky. Maahkové byly ještě skoro čtyřicet metrů daleko, když Ras domluvil. Potom se maličký Gucky ztratil Maahkům přímo před očima.

6.

Měl dojem, že ho strhává nějaký zuřivý proud, který ho každou chvíli rozdrtí. Všude kolem byla neproniknutelná tma, neměl tušení, kde se právě nachází. Celou jeho bytost prostupovala jediná touha, ovládala jediná myšlenka - dostat se pryč odsud.

Jen pomalu ho opouštěla hrůza, která mu nedovolovala střízlivě uvažovat. Došlo mu, že přes strašné zážitky, znásobené tmou a naprostou dezorientací, mu zřejmě bezprostřední nebezpečí nehrozí. To, s čím bojoval, bylo zřejmě působení nějakého mechanického zařízení. Dostal se sem, protože Maahkové přehlédli jednu únikovou cestu, která předurčila směr jeho skoku. Patrně to byl skok do umělého pole, které působilo na Psí část jeho mozku. Odtud ten tlak, kterému málem podlehl.

Své tělo vůbec necítil, dokonce nevěděl, zda stojí, leží nebo sedí. Sebe vnímal v těchto chvílích, které mu připadaly jako celá věčnost, jen jako nehmotného ducha. Jeho vědomí se marně pokoušelo zachytit se o nějaký pevný bod, najít něco, co by mu pomohlo někde začít,

pochopit svou situaci. Ale nepopsatelný tlak se stupňoval a opět se ho zmocnila hrůza, tentokrát, že vyhasne i jeho vědomí.

Pokusil se uvolnit, ale náhle pocítil strašlivou bolest. Opět se soustředil a s ulehčením zjistil, že bolest povolila. Přivedlo ho to však na podivuhodný nápad: během svého nepodařeného pokusu pocítil něco zvláštního, co přicházelo jakoby zdaleka. A on měl náhle dojem, že ví, co to způsobilo, a že by toho mohl využít. Ovšem pouze v případě, že pokus zopakuje.

Udělal to. Přestal kontrolovat myšlenky a nechal je volně plynout. Bolest se okamžitě vrátila a narůstala s každou sekundou. Netrvalo dlouho a jeho dosud jasné myšlení se proměnilo v nepřehlednou změť náhodných podnětů. Ras pochopil nebezpečí: jen několik sekund ho dělí od propasti nezvratného šílenství. Sám už však nebyl schopen uspořádat své myšlenky.

A najednou tu byl opět ten pocit. S největším úsilím zmobilizoval zbytky svých duševních sil aby pochopil, co to znamená - a měl to.

Bolela ho pravá noha! Po celé věčnosti trýzně, která neměla konkrétní původ a zdroj, pocítil své tělo. Zkusil nohou pohnout, a podařilo se, ale noha narazila na překážku a on to cítil.

Ten pohyb však stačil k tomu, aby bolest povolila a také tlak na jeho vědomí zmizel. Mohl opět myslet jasně. Kolem byla stále tma, ale uslyšel aspoň zřetelný a zaměřitelný zvuk. Poplachové zařízení jeho ochranného oděvu varovalo, že něco není v pořádku. Hrůzou mu vyrazil pot na čele, když si pomyslel, že v jeho skafandru je díra.

Ras napnul svaly a někde něco s praskotem povolilo. Odněkud vytryskl proud narudlého žlutého světla. Varovný signál se vystupňoval až k jekotu. Musel ven, jinak by veškerá jeho námaha byla zbytečná!

Vrhl se kupředu, přímo do světelného proudu, narazil na cosi tvrdého, co však s třeskotem povolilo a otevřelo mu cestu ven. Jeho přilbu olízl plamen a na okamžik ho oslepil.

Když znovu uviděl, bylo všechno jinak. Stál v nějaké obrovské hale přecpané stroji. On sám byl uvězněn v jednom z těch strojů. Část pláště toho stroje byla roztržena a napůl roztavena a nyní z otvoru šlehaly plameny.

Neměl tušení, jak to dokázal, ale teď to nebylo důležité. Musel se především zorientovat. Tu halu poznával, krátce před svým zajetím do ní nahlédl větrací šachtou. Vtom se zbytek stroje za ním s rachotem sesul a zbyla z něj pouze hromada doutnajících trosek. Funkci toho stroje neznal, ale bylo jasné, že vyzařuje něco, co ochromuje Psí část jeho mozku a zbavuje ho tak jeho teleportačních schopností. Maahkové tuto vlastnost stroje znali a využili ji k uvěznění mutantů. Ras musel uznat, že to byl bezpečnější prostředek než třeba drogy. Jedno však přehlédli: mutantům zůstávala otevřená cesta do stroje samotného, a Ras této možnosti využil. Měl ovšem štěstí, že hned na počátku nebyl rozdrcen uvnitř stroje. Po překonání tohoto kritického okamžiku se však všechno změnilo. Přítomnost cizího tělesa ve stroji blokovala funkci stroje. Doposud volně vyzařovaná energie se nyní hromadila uvnitř stroje a stroj se rychle přehříval. V této fázi měl Ras podruhé obrovské štěstí. Obrovský žár roztavil část pláště stroje dříve, než stačil poškodit jeho ochranný oděv.

Ras se neustále rozhlížel, ale po nepříteli nebylo ani stopy. Maahkové, kteří halu prohledávali, ji opustili, byli si jisti, že mutanti jsou zneškodněni. Zbývala však otázka, kdy objeví, že se mu podařilo uniknout. Nemohl se ale soustředit, vypětí posledních minut ho náhle zmohlo a on se musel posadit vedle doutnajících trosek zničeného stroje.

Situace vypadala stále beznadějně. Když o ní začal znovu přemýšlet, došel k závěru, že nezbývá vlastně nic jiného, než se zase vydat Maahkům na milost a nemilost. Učinil chabý pokus teleportovat se pryč z haly. Podle očekávání se nezdařil. Nebyl už sice pod vlivem “svého,," stroje, ale rozptýlené záření ostatních strojů bylo dostatečně silné k tomu, aby eliminovalo jeho Psí schopnosti. Opustit halu mohl jen po svých.

Kupodivu nahmatal v kapse svého ochranného oděvu mikrokom, proč mu ho nechali mu bylo záhadou. Chvíli přemýšlel, zda má zavolat Taka nebo Guckyho. Nevěřil, že by mu mohli pomoci, byli patrně zajati jako on, ale mohl se od nich dovědět něco užitečného. Na druhou stranu bylo pravděpodobné, že ho mikrokom prozradí a Maahkové ho zaměří.

Nestačil ještě dospět k žádnému rozhodnutí, když uslyšel zvuk, který přehlušil hluk strojů, na který si už zvykl. Znělo to jako dusot stáda slonů. Trochu se nadzvedl a uviděl houf Maahků asi tři řady strojů od něj. Ukryl se za nejbližším fungujícím strojem. Nevěděl, zda Maahkové pátrají po něm, nebo jen zaznamenali výpadek jednoho stroje a jdou zjišťovat jeho příčinu. V příštím okamžiku to už věděl. Spálený stroj Maahkové minuli bez povšimnutí. Ras se vtiskl hlouběji mezi stroje a zapnul mikrokom: “Potřebuji pomoc! Kdo mě slyší, ať mi přijde okamžitě na pomoc. Celkový směr je..."

* * *

První, co Gucky spatřil po zhmotnění, byla dlouhá řada postupujících Maahků. Uniformovaní muži postupovali halou, naplněnou úplně stejnými hlučícími stroji. Naštěstí byli ozbrojenci ke Guckymu zády. Nebylo těžké si domyslet, že pátrají po Rasovi. Gucky však nevěděl, kde přesně Ras je.

Gucky zapnul mikrofon ve své přilbě a zeptal se: “Jseš tu, Rasi?"

“Právě mě obklučují Maahkové. Vidíš je?" přišla okamžitě odpověď. “A pozor! Odsud nemůžeš skočit, ty stroje vyzařují něco, co nám brání v teleportaci. Za chvíli mě dostanou. Pokud nemáš zbraň, tak se rychle ztraťˇ..."

“Šetři dechem!" zapištěl dotčeně Gucky. “Nešel bych sem s holýma rukama."

Ras se už neozval a také Maahkové zmizeli z Guckyho zorného pole. Gucky se pokusil teleportovat, ale nepodařilo se mu to. Ras měl pravdu. Vyndal tedy bombu z pouzdra, položil ji na zem a upřeně se na ní zadíval. Bomba se odkutálela k základu jednoho ze strojů. Gucky byl spokojen. Telekinetické schopnosti mu službu nevypověděly. Zvedl bombu a vrátil ji do pouzdra na opasku. Právě v této chvíli zaslechl něčí křik. Musel to být Ras, protože křik přicházel ze sluchátek v přilbě. Vzápětí uslyšel supění a zdušené zvolání: “Narkotizační paprskomet! Rychle!"

Gucky pochopil, že stroje byly pro Maahky nesmírně důležité. Nemohli tedy použít žádné ničící zbraně. Narkotizační paprskomety byly mnohem méně nebezpečné, než impulsní zbraně nebo dezintegrátory, i když při nejvyšším výkonu také mohly mít ničivé účinky.

Gucky se začal plížit k Maahkům, kteří obklíčili Rase. Stroje mu poskytovaly dost úkrytů, ale stále ještě nevymyslel žádný plán, jak dál. Velice pochyboval, že by dokázal zneškodnit třicet Maahků. V nebezpečí nebyli ani tak oni, jako on. Přesto se nevzdal. Vědomí, že se pouští do beznadějné akce v něm probouzelo vztek. Proto když uviděl mezi stroji prvního Maahka, bez rozmýšlení vypálil.

Plížil se dál a uviděl další dva Maahky. Se zbraněmi připravenými k výstřelu čekali, až Ras vyleze ze svého úkrytu. Gucky dostal prvního a druhý se vrhl k zemi a při tom nazdařbůh vystřelil. Guckyho patrně ani neviděl a Myšob měl čas couvnout, Maahk však nejen vystřelil, ale i něco zařval. Celý houf Maahků se jako na povel otočil směrem k Guckymu. Myšob ještě stačil vyřadit z boje další tři Maahky, ale na ostatní to neučinilo žádný dojem. Jeden z ozbrojenců ho zasáhl do ramene a on musel přehodit paprskomet do levé tlapky, protože pravá ho přestala poslouchat.

Gucky se rychle míhal mezi stroji a plánovitě ustupoval ke vchodu do haly. Podařilo se mu zvýšit vzdálenost mezi sebou a pronásledovateli. Nakonec však musel překonat volný úsek. Sotva se objevil na volném prostranství, Maahkové vypálili celou salvu narkotizačních střel, ale žádná ho nezasáhla.

Teď byla výhoda na Guckyho straně. Volný úsek museli překonávat Maahkové. Sotva

zahlédl prvního pronásledovatele, zvedl ho do výše asi deseti metrů a mrštil jim na kovový kryt jednoho ze strojů.

To zabralo, Maahkové začali být opatrnější. Dlouho nikoho nezahlédl, až po něm někdo vystřelil ze strany. Gucky pochopil, že se dostal do stejné situace jako předtím Ras: byl obklíčen.

Myšob zastrčil paprskomet do pouzdra a soustředil se na stroj před sebou. Až ho “uchopil,, svým Psí-mozkem, pokusil se pohnout tím těžkým krámem. Musel na to soustředit veškeré své duševní síly a na chvíli pustil Maahky ze zřetele. Hned zaútočili, jako by to věděli. Narkotizační střela ho zasáhla do nohy. Gucky se překulil, ale nespustil oči z vyhlédnutého stroje. Zdálo se mu, že ten těžký agregát se už trochu pohnul. Vzápětí si ale uvědomil, že to byl klam způsobený tím, že on se pohnul. Už si začínal zoufat, věděl, i když se stále díval jen na ten stroj, že kruh kolem něho se stahuje...

A potom se to stalo. Ta hromada kovů a plastů se utrhla z podstavce, sklouzla kousek po podlaze a začala stoupat do vzduchu. Z nějakého přetrženého kabelu vyšlehl plamen a vzápětí všechno zahalil hustý dým. Mohutný stroj však Gucky stále sledoval očima. Nyní, když už byl odtržen od podstavce a nebyl poután kabely, s ním už mohl manipulovat docela snadno. Nasměroval ho do míst, kde se ukrývali Maahkové. Nespustil ho však přímo na své pronásledovatele, ale nechal ho padnout o kousek dál.

Působilo to jako bomba. Kusy kovu a plastů lítaly na všechny strany na vzdálenost nejméně sta metrů. Gucky se choulil ve svém úkrytu. Těsně vedle něj se do podlahy zabořil nějaký rozžhavený ostrý úlomek něčeho, co nedokázal určit. Kolem to rachotilo a dým houstl. Konečně krupobití úlomků přestalo a rachot výbuchu odezněl. Gucky se odvážil zvednout a rozhlédnout se. Všude byl kouř a kdesi vyšlehovaly plameny, ale po pronásledovatelích ani stopy. Jediná živá bytost, kterou spatřil, byl Ras.

“Všechno v pořádku?" klidně prohodil Čubaj.

“Co já vím, tak ano," odpověděl Gucky. “Kde jsou Maahkové?"

“Utekli, jen co se ta mašina dostala do vzduchu," oznámil Ras.

“No ne," žasl Gucky. “Nikdy bych nevěřil, že to bude tak snadné."

“Bylo, ale nemyslím, že by se lekli," mínil Ras. “Asi utekli, aby tu nedošlo k větším škodám. Ty stroje jsou pro ně strašně důležité, nevím proč."

“Kde ses tu vzal? Myslel jsem, že tě zajali," zeptal se Gucky a jeho úvahy ignoroval..

Ras mu vysvětlil, jak se dostal na svobodu, ale Gucky kupodivu mlčel. Dával si dohromady vlastní a Rasovy zkušenosti a vyšel mu z toho překvapivě jasný obraz. Chvíli mu to trvalo, ale stálo to zato. Vycenil své zuby hlodavce v širokém úsměvu a prohlásil: “Tak to teda vím o dost víc než ty, chlapče. Ty stroje vytvářejí tak zvané katapultové pole, je to pole, v němž se mohou transmiterovat. Pokud mě paměť neklame, obdobné pole se využívá při teleportaci osob, vybavených Psí-mozkem. Maahkové zřejmě umějí propojit toto strojově vytvořené pole s polem, vytvořeným Psí-mozkem, a jejich prolnutí zbavuje teleportéry jejich schopností. Zapomněli ovšem na možnost proniknutí do stroje, to ale víš lépe než já."

“Víc než to," navázal Ras. “Ty stroje dokáži promítnout to pole na velkou vzdálenost. Místnost, kde mě věznili, musí být vzdálena nejméně patnáct kilometrů odsud."

“Jsou to tedy projektory a generátory zároveň," nadhodil nejistě Gucky.

“To je ono!" zvolal Ras. “Katapultové pole! Tohle zařízení vysílá ty stovky jejich malých člunů. Máš tu bombu? Sem s ní!"

“Sem s ní, to je všechno, co mi řekneš?" zapištěl uraženě Gucky. “Ty jsi o ní přišel a já ji našel v obrovské lodi, kterou za týden ani neprojdeš, natož abys něco hledal, a ty si řekneš jen sem s ní. Snad si zasloužím..."

“Každý přece ví, že jsi génius," skočil mu do řeči Ras. “Myslel jsem, že ti to už musí jít na nervy, když ti to všichni pořád opakují."

Gucky se kupodivu spokojil tímto dvojsmyslným vysvětlením a bombu Rasovi podal.

Ras ji pečlivě umístil k základům jednoho stroje, odkud mohla způsobit největší škodu.

“Takhle však ten jejich zatracený zelený štít nezlikvidueš, tohle nejsou generátory, které ho sytí," upozornil ho Myšob.

“To vím; ale tohle zasadí Maahkům ránu možná větší, než zničení štítu," namítl Ras. “Mizíme. Bomba vybuchne za patnáct minut a to už musíme být daleko, odsud skočit nemůžeme, takže musíme po svých a Maahkové na nás určitě číhají za všemi dveřmi. Takže musíme rychle najít nějaké místo, odkud by se dal uskutečnit skok, nějaké takové odstíněné místo tu přece musí být. Dáme si sraz u lesa, kde jsme narazili na to dítě."

Gucky souhlasil. Na dlouhé váhání opravdu nebyl čas. Gucky nevěděl, co Ras zamýšlí, ale chápal, že ještě nechce opustit pevnost. Po výbuchu bomby nutně musel následovat jaderný požár, který se nemohl omezit na strojovnu, ve které byli. Musel nutně zachvátit i sousedící prostory a snad i celou pevnost. Mohl zničit i generátory, obsluhující zelený ochranný štít. Teprve potom byl čas na návrat na CREST II.

Jejich pouť po této neobvyklé strojovně se také neobešla bez příhod. Byli ještě vzdáleni skoro sto metrů od zdi, když Gucky zaslechl podivný šramot, automaticky se otočil a tasil jeden ze svých dvou paprskometů.

“Nestřílej!" uslyšel vtom ve sluchátcích své přilby a současně spatřil podsaditou postavu ve stejném ochranném oděvu, jaký měl na sobě i on sám. Tři metry před ním stál Tako Kakuta. Gucky sklonil zbraň.

“Když na mě kašlete, tak mě aspoň nezabíjejte," řekl vesele Tako.

“Na mou duši, Tako, kde se tu bereš?" vyhrkl Gucky,

Nic senzačního jim však Tako nepověděl. Byl zajat stejně jako ostatní a jako Ras se probral sám v nějaké malé místnosti, nikdo se o něj nestaral. Stejně jako Ras se pokusil teleportovat a jako on zjistil, že parasektor jeho mozku vypovídá službu. Také on objevil otvor v neviditelné kleci, ve které byl uvězněn, ale na rozdíl od Rase to považoval za léčku a této možnosti nevyužil. Usoudil, že je to příliš riskantní. Raději vyčkal a potom cizí vliv náhle zmizel. Nevěděl ovšem, že to způsobilo zničení několika strojů v důsledku Guckyho telekinetické akce. Jeden z nich ho věznil. Tako však určil, odkud cizí vliv přicházel, a byl zvědav, co se stalo. Proto se teleportoval právě sem.

Ras několika slovy Japonce informoval a pokračovali v průzkumu. Žádné vhodné místo však nenašli a čas ubíhal. U dveří do haly se zastavili.

“Otevřít je není problém," řekl Ras. “Za nimi však určitě číhají Maahkové. Ten kouř nám může trochu pomoci. Uděláme tři nebo čtyři kroky dřív, než nás v kouři rozeznají a vystřelí. Víc ale ne. To nám musí stačit. Působení rozptýleného záření za dveřmi už bude slabé a budeme moci uskutečnit teleportaci. Setkáme se na okraji lesa, kde jsme byli. Jasné?"

Na odpověď nečekal, přistoupil ke dveřím a opřel se do nich v místě, kde se spojovala křídla dveří. Dveře okamžitě povolily a Ras vyrazil kupředu.

7.

Od teleportace mutantů uplynulo patnáct hodin a Perry Rhodan už přestal doufat v úspěch akce, když posádka CRESTU II zaregistrovala podivné události v pevnosti Maahků. Až dosud byl její ochranný štít zcela neprůhledný, najednou však teleskopy zaznamenaly světelné impulsy z nitra pevnosti a zaměřovače registrovaly řadu mimořádně silných energetických výbojů, následujících v nepravidelných intervalech rychle za sebou.

Rhodan nepotřeboval vyhodnocení pozitronického mozku, aby pochopil, co se v pevnosti děje. Kosmickým obrem otřásla série výbuchů. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by došlo k výbuchu arkonské bomby, kterou měl dopravit do pevnosti Ras Čubaj. Rhodan přesto nepochyboval, že ty výbuchy měli na svědomí mutanti. To v něm opět vzbudilo naděje, i když se věci nevyvíjely podle původních předpokladů - bylo aspoň zřejmé, že mutanti pokračují v

akci.

Vzápětí ho však čekalo další překvapení. Z pevnosti opět vylétl roj malých člunů, které zamířily k pozemské flotile. Bylo to však sotva dvacet člunů, zatímco doposud roje tvořilo osmdesát i více člunů. Druhou zvláštností bylo to, že nevylétly současně, ale jeden po druhém.

Rhodan si vzpomněl na Allanovu otázku, kterou mu položil před sedmi hodinami, a tentokrát mu už nepřipadala od věci.

* * *

Výpad je málem stál krk. Maahkové nečekali až budou moci zamířit a spustili palbu, sotva se dveře otevřely, protože už nemuseli brát ohledy na vlastní stroje. Ras zareagoval podobně. Sotva vedle něj vyšlehl z podlahy bledě zelený plamen zásahu, který ho o vlas minul, začal také střílet naslepo kolem sebe. Mířit se v hustém kouři nedalo.

Za sebou slyšel klít Taka a Guckyho a viděl záblesky jejich impulsních zbraní, které protínaly kouřovou clonu.

Soustředit se na skok za těchto podmínek nebylo snadné, s uspokojením však zjistil, že působení záření ze strojovny je zanedbatelné. V příštím okamžiku už všechno zmizelo: hustý kouř, plameny, záblesky energetických střel, utichl hluk.

Kolem bylo ticho a před ním houština, z níž se před několika hodinami vynořil chlapec. Poklidná krajina, ozářená umělým sluncem.

Netrvalo to ani minutu a vedle Rase se objevili také Tako a Gucky. Gucky měl na ochranném oděvu tmavou skvrnu ve výši ramene, stopu po zásahu, Tako přestál celé dobrodružství bez zranění. Ras si prohlédl Guckyho ránu a zjistil, že není nebezpečná. Potom se všichni posadili na okraji lesa a začali promýšlet další postup.

Tako navrhoval vyčkat, dokud výbuch jaderné zápalné bomby nezasáhne také generátory, sytící ochranný štít. Ras a Gucky s tím však nesouhlasili.

“Maahkové budou sice mít plné ruce práce jakmile objeví, že jsme jim do hnízda umístili jadernou bombu s nekonečnou řetězovou reakcí, ale je jich tolik, že určitě vyšetří pár lidí, kteří nás nakonec zaměří," argumentoval Ras. “Počítám, že nejpozději za čtvrt hodiny se tu objeví a budou nás hledat."

Gucky dostal dobrodružný nápad. Navrhl, aby našli obydlí mladého Maahka, zajali obyvatele a použili jich jako rukojmí, aby si vynutili volný odchod.

“Neznáme mentalitu Maahků," namítl Ras. “Je docela možné, že jim na životech několika jejich soukmenovců vůbec nezáleží a oni nás napadnou bez ohledu na rukojmí."

Potom Ras vyložil vlastní plán. Na první pohled se zdal naprosto neproveditelný, dokonce šílený. Ale čím déle o něm přemýšleli, tím zřetelněji si uvědomovali, že je to vlastně jediné východisko, které jim zbývá. To nic neměnilo na tom, že byl šílený, ale pomohl jim uvědomit si, že v jejich situaci žádná méně riskantní cesta není. Museli to zkusit.

“Tedy dobrá," uzavřel Ras. “Budeme pokračovat v pátrání. Jsem přesvědčen, že ty generátory byly určeny k předpokládanému účelu. Dokud aspoň některé stroje pracují, jsou čluny Maahků stále v provozu. Našim úkolem je najít místo, odkud startují. Pokud se nám to podaří dřív, než nás chytí, zbytek už bude hračka."

Tako se smutně pousmál. “Takže jsme si sami provedli to nejhorší, co jsme mohli. Jakmile bomba zničí všechny generátory, jsme..."

“Právě," nenechal ho domluvit Ras. “Předpokládám, že jaderný požár bude potřebovat dvě hodiny od vznícení, než zničí všechny generátory v hale. To znamená, že musíme být na místě nejpozději za hodinu, abychom vůbec měli šanci."

“Tak na co vlastně čekáme!" vzrušeně zaječel Gucky.

* * *

Ras zavřel oči a opět je otevřel, ale obraz se nezměnil. Musel se zmýlit při stanovení směru. Zvedl ruku a podíval se na měřící přístroj na zápěstí. Červený bod se chvěl přesně uprostřed stupnice. To vylučovalo veškeré pochybnosti. Někde docela blízko byl silný zdroj rozptýleného záření. Takové pole kolem sebe vytvářely - běžící motory kosmických lodí.

Ras se zmateně rozhlédl kolem sebe. Stál na vrcholku menšího vršku a kolem kam oko dohlédlo se táhla mírně zvlněná nažloutle zelená krajina. Kopce byly většinou porostlé modrými lesíky, v rovině převládal travnatý porost. Na zeleném nebi zářila bílá koule umělého slunce. Idylická krajina nějaké neznámé planety. Ras ovšem věděl, že je stále v obrovské kosmické lodi a nesmí se nechat oklamat zdáním.

Asi před pěti minutami se oddělil od Guckyho a Taká, protože jejich měřící přístroje stále nezaznamenávali nic, co by stálo za povšimnutí. Arkonidská bomba, kterou uložil ve strojovně, by měla zatím už začít tavit stroje ve své blízkosti a její záření by mělo rušit a mást citlivé přístroje. To mohlo vysvětlit, proč se při hledání obrovského hangáru pro desítky člunů ocitl právě tady, kde po hangáru nebylo ani stopy.

Náhle se vedle Rase objevil Tako Kakuta. “Nic jsem neobjevil, jak to vypadá tady?" zeptal se Japonec.

“Tak se podívej," řekl nevrle Ras a udělal rozmáchlé gesto, jako by ho vyzýval, aby si tu selanku dobře prohlédl. “A podívej se také na své měřící přístroje."

Tako ho poslechl a překvapené hvízdl. Nestačil však nic říci, a už se tu zhmotnil také Gucky. “No to je krása!" vyrazil ze sebe Myšob.

“A co měřící přístroje?" zeptal se Ras.

Všechny ukazovaly shodně na energetické pole, odpovídající přítomnosti motorů kosmických lodí.

“A máme to," řekl posměšně Tako. “Maahkové prostě budují hangáry v podobě venkovské krajiny, jsou sentimentální."

“Moment," zamyšleně prohodil Ras. “Maahkové nepotřebují výstupní komory, když pracují s katapultovým polem. To znamená, že hangáry Maahků se vůbec nemusí podobat hangárům na pozemských lodích. Musíme se tedy zbavit svých a vžitých představ a podívat se pořádně kolem. Gucky..."

Ale Gucky tu už nebyl a Ras větu nedopověděl. Než se však Ras stačil zeptat Taka, kam neposedný Myšob zmizel, Gucky už byl zase zpátky.

“Všechno v pořádku, nejbližší člun je za tím kopcem," prohodil nedbale.

* * *

Gucky měl pravdu. Za kopcem, porostlým lesem, se táhl hluboký a široký zářez, ve kterém ležel člun tyčovitého tvaru asi kilometr dlouhý a o průměru asi sto metrů. Lesklý černý povrch člunu působil hrozivě.

Všichni tři mutanti stáli na pasece na svahu. Tady byl svah ještě mírný, dále však končil strmým srázem. Povrch člunu byl zcela hladký, bez nejmenšího výstupku nebo otvoru. Maahky nebylo nikde vidět.

“Nezdá se mi to," prohlásil Gucky. “Všude klid, zdá se, že i člun je prázdný. Ví Bůh, jak dlouho budeme muset čekat, než ta věc odstartuje."

“Jen se podívej na měřící přístroj," poradil mu Ras. “Tak co? Stačí?"

Guckymu to však nestačilo. Podle měřicích přístrojů by motory měly běžet, ale Gucky se chtěl podívat dovnitř, aby se na vlastní oči přesvědčil, jak se věci mají. Ras ho však zadržel. Sice je tlačil čas, ale museli ještě udělat několik důležitých kroků, než se odváží riskantního skoku do nepřátelského člunu. Ras se začal pohybovat krátkými skoky po svahu podél člunu,

aby zjistil, v kterém místě je záření nejsilnější. Zjistit, kde jsou umístěny motory bylo rozhodně nezbytné, protože nebylo vyloučeno, že by záření motorů mohlo opět eliminovat Psí-schopnosti mutantů. Už při skoku se museli vystříhat toho, aby se dostali do blízkosti motorů. Při svých měřeních však museli dávat pozor, aby je nezahlédli případní pozorovatelé z nitra člunu a zároveň se vystříhat střetu s místním rostlinstvem, o jehož obranných schopnostech se už přesvědčili před setkáním s mladým Maahkem. Zatím se jim dařilo nevyprovokovat porost, ale Ras si co chvíli vzpomněl na chlapce a záviděl mu, protože les mu dokonce uvolňoval cestu. Zřejmě mezi Maahky a těmi podivnými rostlinami existovala nějaká nepochopitelná shoda, podivný svazek, který Maahkům otevíral cestu, jejich nepřátelům však v cestě bránil. Jak ale rostliny rozeznávaly přátele a nepřátele, to Rasovi zůstávalo záhadou.

Přes tyto obtíže průzkumná výprava dopadla dobře a mutanti se v pořádku vrátili na své původní stanoviště. Scenérie se nezměnila. Nic neprozrazovalo, že někde o padesát kilometrů dál už asi zuří jaderný požár.

Nyní bylo jisté, že člun je připraven k okamžitému startu a věděli přesně, kde se v něm nacházejí motory, kterým bylo třeba se vyhnout. Udělali tedy vše, co bylo v jejich možnostech, aby zabezpečili úspěch akce. Dvě věci však ani zjistit, ani ovlivnit nemohli: především nevěděli, které místo ve člunu by bylo pro ně bezpečné, za druhé neměli nejmenší tušení, kdy dojde ke zničení právě toho stroje, který zajišťuje katapultování tohoto člunu.

Ras už chtěl dát povel ke skoku, když došlo k něčemu, co mohlo naráz zničit veškeré jejich plány. Jakoby se opakovalo něco, co už jednou zažili před několika hodinami. Porost někomu uvolnil cestu na paseku, na které stáli. Tentokrát to však nebyl chlapec, ale pět statných Maahků o jejichž úmyslech nemohlo být pochyb. Ve svých šestiprstých rukách drželi spirálovité zbraně, které nepochybně mířily na mutanty.

“Zatraceně!" vyjekl Gucky.

Ras váhal sotva sekundu, ale to stačilo. Tako vykřikl a bezvládně se zhroutil k zemi. Paseka neposkytovala žádný úkryt a uchýlit se do lesa bylo stejně nebezpečné, jako čelit zbraním Maahků. Gucky hvízdl a vyletěl nahoru jako vystřelený z praku, vzápětí však padl zase na zem, převalil se a zůstal nehybně ležet. Zbraně Maahků pracovaly naprosto bezhlučně.

Ras se nejdříve vrhl stranou, skočil zpátky, uběhl několik kroků a stále se zoufale snažil připravit svůj paprskomet ke střelbě. Kličkoval, aby Maahkům neposkytl pevný cíl. Vtom však zakopl o velký kámen. A právě to ho přivedlo na bláznivý nápad, který okamžitě uskutečnil.

Popadl kámen oběma rukama a vrhl ho přes hlavy Maahků do lesa.

Potom se stalo cosi neuvěřitelného. Les se rozzuřil. Takové běsnění Ras ještě nezažil, zřejmě vržený kámen, který les připsal na vrub Maahků, byl nejhrubším narušením pravidel soužití mezi lesem a Maahky. Cesta se okamžitě uzavřela a Maahkové zmizeli v houští kymácejících se a vlnicích se chapadel zakončených ostrými hroty. Ras uslyšel křik Maahků, potom uviděl tělo jednoho z nich, které vyletělo nad vrcholky rozzuřených stromů. Spočívalo na tuctu bodel na koncích větví, nyní strnulých jako dřevce kopí.

Ras jen mlčky zíral. Les se začal pomalu uklidňovat, pohyby se stávaly pomalejšími, až ustaly docela. Nastalo naprosté ticho. Ras mezi stromy viděl místo, kde se objevili Maahkové, ale nebylo po nich ani stopy. Les je doslova pohltil. Rasovi chvíli trvalo, než se vůbec dokázal pohnout, likvidace Maahků ho šokovala, i když reakci lesa očekával.

Gucky ležel sotva dva kroky od něj a tak se nejdříve věnoval jemu. Byl v bezvědomí, ale nezdálo se, že by byl zraněn. Tako byl na tom stejně. Maahkové zřejmě použili pouze narkotizační zbraně. Stále je tedy chtěli dostat živé, i když Ras nechápal proč, když se je zatím ani nepokusili vyslechnout.

Ras si přehodil Guckyho přes záda, soustředil se na konec nepřátelského člunu a skočil.

Měl štěstí. Přistál v malém prostoru, který mu připomínal výstupní komoru pozemských lodí. Nebylo tu nic a ani nikdo, prostor byl jasně osvětlen, vedle těžkých kovových vstupních a výstupních vrat tu však byla ještě řada dveří v bočních stěnách. Ras Guckyho složil na podlahu a jedny z těch dveří otevřel. Hned první pohled ho přesvědčil, že jeho předpoklad byl správný - byla to jakási šatna, kde byly uloženy čtyři ochranné oděvy pro výstup z člunu. Oděvy byly lehké a elastické. Ras je odsunul trochu stranou a potom za nimi ukryl Guckyho. Potom se teleportoval zpátky na paseku, aby dopravil do člunu také Taka. Sotva za minutu byl zpátky ve výstupní komoře a už bez obav otevřel další dveře a ukryl tam bezvládného Japonce. Sám se vrátil do komory a ostražitě pozoroval oboje pancéřované dveře, byl rozhodnut nedat se Maahky znovu zaskočit.

I když se situace vyvíjela příznivě, zdaleka ještě neměli vyhráno. Pohled na hodinky ho přesvědčil, že z hodiny, kterou si stanovili jako krajní mez pro úspěšnou akci, už uplynulo čtyřiačtyřicet minut. Napadlo ho, že člun možná tak hned neodstartuje, že velitel byl o nich informován a věděl o tom, co se stalo na pasece, že podnikne novou akci k vypátrání zmizelých Maahků. Trochu ho však uklidňovalo, že nejspíš existuje pevně stanovený plán akci, který velitel člunu nemůže narušit. Ze zkušeností věděl, že čluny startují hromadně, podle toho jak jsou nastaveny stroje, které vytvářejí katapultové pole. Ať tak či onak, nezbývalo než čekat.

8.

Hodinu poté, co na CRESTU II zaznamenali první výbuchy v pevnosti, začalo být jasné, že pevnost je na pokraji zkázy. Záblesky výbuchů bylo vidět stále častěji, několik člunů z toho mála, které vylétly, se spíše podobaly neřízeným vrakům a stávaly se snadnou kořistí pozemských lodí, které konečně přešly do protiútoku. Na druhé straně bylo jasné, že nejméně polovina člunů pevnost během této hodiny vůbec neopustila. Potom došlo k dalšímu, ještě silnějšímu výbuchu a od té chvíle pevnost neopustil jediný člun.

Pevnost ale stále udržovala stejný kurz, ačkoliv podle všeho katastrofa byla už jen otázkou minut. Přes sto člunů bylo zničeno, kdežto zásahy pozemských lodí byly stále vzácnější a méně účinné. Zelený ochranný štít však nezmizel a zůstával neprůstřelný jako předtím. Z toho se dalo usuzovat, že jaderný požár ještě nezasáhl sytící generátory štítu. Dokud však štít zůstával neporušený, nebylo možné počítat ani s návratem mutantů. Už podruhé během několika hodin začal Rhodan ztrácet naději.

* * *

Tako a Gucky přišli k sobě asi po hodině. Ras neztrácel čas vysvětlováním, co se stalo, kde a proč jsou. Potřeboval se orientovat ve člunu a najít pro ně vhodnější úkryt. Krátkým skokem se přenesl do úzké chodby, ve které zdálky zahlédl skupinu Maahků. Zdálo se, že jsou plně zaměstnáni a Ras si byl jist, že si ho ani nevšimli.

Dalším skokem se Afričan přenesl do místnosti, která vypadala jako obytný pokoj, byť z pozemského hlediska zařízený velmi neobvykle. U stěny stálo široké, nízké lůžko, blíž ke středu místnosti bylo rozestavěno několik stejně nízkých sedadel, tvarovaných podle těl Maahků, uskupených kolem něčeho, co by mohlo být stolem. V rohu stála nějaká nádoba bizarního tvaru ze které vybíhaly tři hroty dřevité rostliny, se kterou se už setkali venku. Na protější zdi byla velká obrazovka, připomínající okno. Na obrazovce byla vidět krajina nalevo od člunu, kopec, na kterém byli a kousek horského hřbetu v pozadí. Dvoje dveře vedly buď do chodby nebo do sousedních místností.

Rase ten pokoj překvapil. Rozhodně nepřipomínal kabinu válečné lodi, spíš apartmá na přepychovém turistickém korábu. Jediné, co tu Ras neviděl a co by podle jeho představ k

takovému zařízení patřilo, byla nějaká hudební skříň, která by dotvářela útulnou atmosféru pokoje, a pár skleniček s něčím dobrým. Rozhodně to neodpovídalo tomu, co slyšel o ryze pragmatickém a chladném myšlení Maahků a musel si přiznat, že k Maahkům pocítil dokonce určité sympatie.

Chystal se už k návratu, když v podstatě náhodou ve zdi pod obrazovkou objevil nějaký přístroj. Vypadal jako teploměr umístěný naležato. Měl rtuťový sloupec a stupnici, rozdělenou na pravidelné dílky. Na jednom konci stupnice nehybně svítil červený bod. Když si Ras prohlédl přístroj pozorněji, zpozoroval, že sloupec se pomalu přibližuje k červenému bodu. Teploměr to však být nemohl, protože teplota v místnosti byla stálá, rozhodně se v tuto chvíli neměnila.

A vtom mu svitlo. Sloupec se pohyboval směrem k červenému bodu rychlostí jednoho dílku za čtyřicet sekund. Chybělo ještě čtrnáct dílků. Co se stane pak? Odpověď byla nasnadě - start.

Byl to indikátor, který, ukazoval obyvateli místnosti, kolik času zbývá do startu, možná také nějakých jiných důležitých událostí, jako přistání, změna kurzu nebo něco podobného. Teď však přicházel v úvahu pouze start.

Ras nepochyboval, že funkci přístroje pochopil správně, a po dlouhých hodinách napětí si konečně oddechl. Za necelých deset minut dojde ke startu. Do té doby by mělo být v provozu ještě dost generátorů, které umožní bezproblémový start člunu. Cítil se jako člověk, kterému se podařilo dostat poslední místo v posledním letounu, který opouští obklíčené město.

Ras se spěšně vrátil ke svým druhům, několika slovy jim vysvětlil situaci a potom se všichni teleportovali do místnosti, kterou před chvíli opustil. Ras byl tak zaujat svými objevy, že dočista zapomněl na obyvatele této místnosti. Sotva se však zhmotnil vedle Taka a Guckyho, povšiml si, že stůl kdosi posunul.

Ras okamžitě vytrhl paprskomet z pouzdra a připravil ho střelbě. Nic říkat nemusel, Tako i Gucky ho pochopili beze slov a když se jedny dveře otevřely, měli oba zbraně v rukou.

“Nestřílejte!" sykl Ras.

Do místnosti vstoupil sotva půldruhého metru vysoký a napůl nahý Maahk. Tělo měl pokryté našedlými šupinami.

Mutanti měli příliš málo zkušeností ze styků s Maahky, než aby je dokázali rozeznat, přesto Ras měl divný pocit, když chlapce uviděl. Maahk strnul ve dveřích, jako kdyby narazil na nějakou neviditelnou zeď.

“Myslel jsem, že vás už dávno zajali. ... A vy jste tu zas!" řekl chlapec.

* * *

Ras pokynul Takovi a Japonec se protáhl kolem chlapce do vedlejší místnosti, Gucky dával pozor na druhé dveře a Ras držel chlapce v šachu.

“Možná budu potřebovat pomoc!" uslyšel Ras ve sluchátcích Takův hlas, který však zněl podivně bezvýrazně.

“Běž zpátky!" nařídil chlapci Ras a v patách za ním vstoupil do vedlejší místnosti. Byla překvapivě velká. Tako stál blízko dveří a pohyboval impulsním paprskometem sem a tam, jak kdyby to byla hadice a on kropil zahrádku. Před ním na různých podivných kusech nábytku sedělo na patnáct Maahků nejrůznějších velikosti. Jejich upřené pohledy byly chladné a nepřátelské.

Ras rozkázal Guckymu, aby dál hlídal druhé dveře a obrátil se na chlapce, kterého už znali: “To je tvoje rodina?"

“Ano," odpověděl a oči se mu vítězoslavně zaleskly. “A vy je zabijete."

Ras se opět rozhlédl po místnosti. Nepřátelství Maahků bylo skoro hmatatelné. Ostatně nic jiného nemohl očekávat. Místnost byla napůl zimní zahradou, napůl obývacím pokojem.

Vzadu šuměl vodotrysk s nazelenalou vodou, která padala do nepravidelně tvarované nádrže. Podlaha byla zčásti pokryta navrstvenou půdou, porostlou jakýmisi nízkými křovinami, také zde byla obrazovka napodobující okno. Zdálo se, že Maahkové se oddávali sladkému nicnedělání u bazénu.

Ras náhle pochopil, proč v pevnosti viděl tolik opuštěných místností, Maahkové se přestěhovali do těchto člunů. Vojáci, kteří na nich sloužili, si brali své rodiny s sebou. Rase dokonce napadlo, že každý člun patří nějaké velké rodině. To však nebylo důležité. Podstatné bylo, že všichni jsou vůči ním nepřátelští a oni je nemohou do nekonečna držet v šachu svými paprskomety. Navíc neměl tušení, jak se mohou dorozumět s ostatními členy posádky. Třeba používají i telepatie.

Nejdříve se pokusil zjistit, kolik z přítomných mluví arkonsky, ale nikdo z přítomných na jeho otázky neodpovídal. Dokonce bezprostřednost chlapce, s nímž se setkali nejdříve, dočista vyprchala. Byl teď nepřátelský a zarputilý jako ostatní. Nicméně odpověděl, ale povzbudivě to neznělo. Prohlásil, že člun co nejdříve vystartuje, aby zničil všechny “podlé, zbabělé a záludné nepřátele, kteří se potloukají kolem pevnosti,,.

Domluva zřejmě nebyla možná a Rasovi nezbývalo, než začít jednat. Poručil Maahkům, aby postavili svá roztodivná sedátka do řady, aby je mohli lépe ohlídat. Váhavě a se zřejmou nechutí poslechli. Ras poslal Taka, aby vystřídal Guckyho, Guckyho telekinetické schopnosti se mu mohly hodit tady.

“Kolik dílků zbývá?" zeptal se Japonce.

“Dva," hlásil Japonec a Ras si oddechl. Do startu zbývalo osmdesát sekund. Potom je člun Maahků dostane přes ochranný štít pevnosti. Tam se mohli dostat do palby pozemských lodí, ale to zatím nebylo aktuální.

Ras s nechutí pozoroval Maahky. Už si zvykl na jejich dlouhé paže, skoro bezbarvou kůži pokrytou šupinami, to všechno mu nevadilo, nelekala ho ani jejich velikost, ani jejich podivné oči. Dráždilo ho jejich zarputilé nepřátelství. Připadalo mu, že by byl schopen tlumočit jejich myšlenky: všichni mysleli jen na to, jak by je napadli a zničili. Gucky, který byl skutečně schopen aspoň částečně zachytit jejich myšlenky, mu to ostatně potvrdil. *Už abychom by li pryč,* říkal si.

Náhle obrazovku zaplavilo prudké bílé světlo, které se skoro nedalo vydržet, a současně se celá loď prudce otřásla, takže Ras málem ztratil rovnováhu. Naštěstí, i když se díval na obrazovku, koutkem oka postřehl, že jeden z Maahků toho využil, vyskočil a přikrčil se ke skoku. Bleskurychle zvedl svou zbraň a vystřelil varovný výstřel. Střela letěla těsně nad hlavou útočníka a roztavila kousek stěny za ním. Maahk klesl zpátky na své sedadlo.

“Něco vybouchlo, odhadoval bych to na jiný člun," řekl Gucky.

Byl to úspěch jejich akce ve strojovně? Došlo už ke zničení tolika generátorů, že se nedaří vytvořit katapultové pole a dochází k ničení člunů, které měly být katapultovány? Rasovi se sevřel žaludek. Vrhl rychlý pohled na hodinky. Do startu stále ještě zbývalo čtyřicet sekund. Pozdě na to, aby cokoliv podnikli, a přesto hrozně dlouho.

Další výbuch otřásl člunem. Tentokrát byl na něj Ras připraven.

“Určitě jsou to čluny. Měli bychom..." začal Gucky, ale třetí výbuch ho umlčel. Ras se musel opřít o zeď, aby se udržel na nohou. Přes obrazovku teď šlehaly blesky jeden za druhým a člun se otřásal jako při zemětřesení nejvyššího stupně.

“Tohle je úplný konec světa," zaječel Gucky do rachotu, který přicházel zvenčí. “Tamhle vyletěl do povětří celý kopec."

Zavinili jsme to sami, pomyslel si sklíčeně Ras. *Špatně jsme odhadli kolik energie se uvolní a jak to bude působit.*

“Slunce, zakřičel vtom Gucky. “Umělé slunce... Ono se řítí..."

Dál se však nedostal. Nějaký třesk přehlušil dosavadní hřmot, obrazovka se na okamžik rozzářila nesnesitelným světlem a zhasla, předek člunu byl vyhozen do výšky a Ras upadl a

klouzal. Napůl v bezvědomí vnímal charakteristický zvuk výstřelu z paprskometu. Omámeně se nadzvedl. Průzorem v přilbě uviděl před sebou změť sloupovitých noh pokrytých šupinami, vzápětí však mezi nimi zahlédl cosi jako ocas obrovského bobra.

To ho znovu postavilo na nohy. “Už jdu!" zařval a z bezprostřední blízkosti vystřelil na Maahka, který se sápal na Guckyho. Mohutné tělo se vzepjalo, Maahk vykřikl a v příštím okamžiku se zhroutil k zemi. Ale Guckyho se už zmocnily jiné ruce a Ras ho ztratil z dohledu. Zmocnil se ho divoký vztek a začal naslepo pálit do hromady těl. Nevnímal ani, že sám také řve, řval a střílel do okamžiku, až ho něco těžkého neudeřilo do hrudi, spadl a ztratil vědomí.

* * *

Nejdříve ho překvapilo naprosté ticho, které panovalo kolem. Další zjištění bylo daleko nepříjemnější: nemohl se pohybovat. Trochu ho bolelo na prsou, ale nebylo to nijak zlé a jinak se zdálo, že je v pořádku, až na to, ovšem, že byl spoután. Otevřel oči, ale okamžitě je zase zavřel.

Dovedl snést daleko víc než většina lidí, ale pohled obrovských očí Maahka, upřených na něj z bezprostřední blízkosti, rozhodně nepatřil k tomu, co by Ras Čubaj chtěl snášet. Vykřikl.

Ten výkřik působil jako heslo. Kolem nastal ruch a Ras cítil, že ho zvedají a ukládají na nějaké lůžko. Ras otočil hlavu a rozhlédl se. Byl stále ještě v té zimní zahradě. V rohu ležela nehybná těla Maahků, které zastřelil. Sám napůl seděl na jednom z těch podivných sedátek a byl celý omotán provazy, takže osvobodit se vlastními silami bylo nemožné. Naproti viděl zhroucené tělo Taka Kakuty. Byl také svázán, takže nebyl mrtev, ale pouze v bezvědomí. Guckyho neviděl, protože provazy mu nedovolovaly příliš otáčet přilbou.

Mezi Maahky se objevil muž v uniformě, který tu předtím nebyl. Maahkové teď mluvili řečí, které nerozuměl, ale bylo zřejmé, že uniformovaný tu velí a ostatní jen plní jeho rozkazy. Obrazovku neviděl, ale koutkem oka zahlédl nějaké mihotání, takže si domyslel, že patrně znovu funguje. Po několika marných pokusech se mu přece jen podařilo trochu pootočit hlavu a viděl, že na obrazovce už není krajina, ale řada jasně svítících bodů na sytě černém pozadí. Někdy ty body byly tak blízko sebe, že tvořily větší světelnou skvrnu.

Tak jsme to dokázali, to byla jeho první myšlenka. Přes zkázu, kterou viděl na obrazovce, člun na kterém byli, v pořádku opustil pevnost. Nevěděl, zda generátor, na který byl člun napojen, ještě nebyl zničen, nebo velitel člunu dokázal využít nějakých jiných možností, ale to ani nebylo důležité. Nyní vše záleželo pouze na tom, zda se dostanou k nějaké z pozemských lodí dost blízko na to, aby mohli uskutečnit skok.

Na druhou stranu jejich momentální situace neopravňovala k optimismu. Skok v rámci člunu mohl uskutečnit kdykoliv, ale v lodi se neorientoval a mohlo to dopadnout ještě hůř. Navíc nevěděl, zda Tako a Gucky nebudou potřebovat jeho pomoc. Proto se rozhodl zatím vyčkávat a pokusit se zatím zorientovat v situaci venku podle toho, co viděl na obrazovce.

Nepodařilo se mu to, protože neviděl na obrazovce ani pevnost, ani pozemské lodě, které se musely lišit velikostí i charakteristickým světélkováním štítů. Vtom ho však upoutalo něco jiného. Dva Maahkové přinesli do jeho zorného pole bezvládné tělo Guckyho a postavili se k němu jako stráž.

“To zvíře nás pěkně vypeklo, je prohnanější než vy oba dohromady. Teď si však důkladně prověříme jak chytrý je doopravdy," uslyšel náhle Ras, otočil hlavu a spatřil, že k němu opět přistoupil ten známý chlapec, ale nevěnoval mu pozornost, protože současně uviděl, že jeden z Maahků začíná strhávat uzávěr Guckyho ochranného oděvu.

“Nechte toho!" vztekle zařval Ras. Ačkoliv křičel arkonsky, nikdo z Maahků mu nevěnoval pozornost. Ras samozřejmě věděl, že magnetický uzávěr strhnout nelze, dokud přístroje uvnitř oděvu registrují nepřátelskou činnost. Všechno však vydržet nemohl.

První Maahkův pokus selhal a on se obrátil na uniformovaného, který vydal nový rozkaz. Ke Guckymu se vrhl jiný Maahk a v ruce držel nějaký kovový předmět. Ras se pokusil uvolnit ze svých pout, ale jediným výsledkem bylo, že provazy se mu hlouběji zařízly do těla.

“To nemá smysl," uslyšel ve sluchátcích klidný Takův hlas. “Musíme podniknout něco jiného, jinak je Gucky ztracen."

Ras jen souhlasně zamručel a sledoval činnost Maahka. Předmět v jeho rukou začal jiskřit. Proud jisker se soustřeďoval do míst, kde Guckyho přilba byla spojena se zbytkem ochranného oděvu. Šli na to správně a bylo jen otázkou času, kdy Guckyho dostanou. Ras však marně přemýšlel, jak Myšobovi pomoci. Obavy o jeho život mu bránily uvažovat chladně. Zbýval poslední zoufalý krok. Ras zavřel oči a skočil.

* * *

Zhmotnil se přesně uprostřed hloučku Maahků a jeho náhlé objevení působilo jako výbuch - všichni popadali do stran. Ale ani on sám nebyl ušetřen. Tvrdý náraz do mohutných těl Maahků mu způsobil bolest, až vykřikl.

Sekundu stál a snažil se získat rovnováhu. Pouta mu bránila udělat to rychleji. Právě se rozhodoval k dalšímu kroku, když znovu uslyšel Taka: “Výborně, Rasi. Zůstaň, ať se na tebe vrhnou, hned jsem tam!"

Ras se svalil a překulil se. Maahkové se zatím sbírali ze země, jen jeden zůstal ležet, zřejmě omráčen. Ostatní se začali stahovat kolem něho. Už jasně viděl jejich velké, nelítostné oči. Tak zcela bez citu však nebyly. Už poznal, že jejich nepřátelství se stupňovalo v nenávist a nejhorší z jejich hlediska bylo, když je někdo přelstil. Právě proto byl Gucky prvním na řadě, teď to však udělal také on. Po kom tedy půjdou? Má zůstat ležet a pomoci tak Guckymu, nebo si zachránit vlastní kůži?

Viděl už kolem sebe mohutné, sloupovité nohy, slyšel vzteklé hlasy, viděl jak se jedna noha zvedá a míří špičkou přímo do průzoru jeho přilby...

Zavřel oči, ale úder nepřišel. Získal čas a soustředil se ke skoku.

“Rasi! Naše kosmická loď!" vykřikl vtom Tako.

Ras otevřel oči a viděl, že Maahkové prchají a místnost je už skoro prázdná. “Ke mně, Tako, musíme Guckyho vzít mezi sebe!" zavelel Ras.

Za pět sekund se Tako objevil vedle Rase a potom se oba přemístili ke Guckymu. Pro spoutané mutanty nebylo snadné dostat omráčeného Myšoba z křesla, naštěstí však na něrn ležel napříč, nohy a hlava mu visely po stranách, a tak se to podařilo. Právě v tom okamžiku se však člun převrhl na stranu a oba zachránci i s Guckym odletěli stranou k vodní nádrži.

Ras si nikdy nemyslel, že by měl radost z toho, že loď, ve které je, dostala zásah. Teď tomu tak bylo. Další náraz je všechny vyhodil do vzduchu a zase padli na podlahu - a on se smál. Třetí zásah ho vrátil do skutečnosti.

“Ochranný štít už je proděravělý. Dlouho čekat nemůžeme. Musíme skočit, aspoň pět set kilometrů od člunu," nařídil suše Takovi. “Dál se uvidí, ale je zbytečné, aby nás tu zničili naši. Úkolem je dostat se na naší loď dříve, než se vzdálí mimo náš dosah."

Museli však čekat na to, až Tako vytvoří svým Psí-mozkem dostatečně silné pole, aby mohl s sebou vzít Guckyho a až ochranný štít bude zcela zničen. Za těchto okolností nemohli riskovat průlet nějakým proraženým otvorem.

Další zásah postavil člun doslova na hlavu. Bez zničení štítu se to nemohlo stát. Teď!

A bylo to. Ticho a tma kolem. Čtyři metry od Rase stejným směrem a stejnou rychlostí plul prostorem Tako a mezi nimi Gucky. Ras se opatrně ohlédl, každý prudší pohyb by mohl znamenat změnu kurzu.

Daleko za nimi byl obláček světélkujícího kouře, který měl tvar tyče. Člun, který opustili, byl zničen! Rase polil studený pot, protože pozemskou loď nikde neviděl a sloužil na

bojových lodích příliš dlouho, aby nevěděl, co to znamená. Útočící pozemská loď splnila svůj úkol a rychle se vracela ke své flotile. Bylo nesmírně trpké, ba strašné pomyslet, že díky jejich vítězství, zúročenému touto neznámou lodí, oni prohráli, zůstali zajatci mezigalaktického prostoru, odsouzenými k pomalé smrti.

9.

Pevnost Maahků padla, právě před hodinou zmizel zelený ochranný štít. Dobře viditelný kosmický obr byl zevnitř prozářen jaderným požárem. Posádky pozemských lodí se objímaly, na chvíli byli zapomenuti mrtví, strázně bojových operací, hodiny strávené v příšerném vedru palebných stanovišť.

Pevnost padla! Flotila se stahovala od soustavy Orbon ke Kahalu. Lidé se objímali a potom padali, zmožení únavou, aby si konečně dopřáli dlouhý, nerušený spánek.

Jen na velitelském stanovišti CRESTU II byla nálada pochmurnější. Záškodnický tým mutantů se nevrátil a desítky pátracích lodí, které se dostávaly až do těsné blízkosti pevnosti, mutanty nenašly, neobjevily po nich ani stopu.

Velké vítězství se měnilo v Pyrrhovo vítězství. Každý, kdo zná dějiny sboru mutantů, ví jak důležitou úlohu vždy hráli. Nyní tři nejlepší z nich byli ztraceni. Solární impérium v celých svých dějinách ještě neutrpělo tak těžkou ztrátu.

* * *

Arno Kalup dostal zprávu, že dva uniformovaní Maahkové, kteří pevnost opustili, se dostali přes veškerá zabezpečovací zařízení až na Kahalo, kde byli zajati. Kalupovi trvalo třicet hodin, než si mohl oddechnout, protože zjistil, jak to udělali.

* * *

Devět set tisíc světelných let odtud, v soustavě Twin, Tifflorova flotila zachytila na padesát tisíc Maahků. Ačkoliv měli na sobě dokonalé ochranné oděvy pro pohyb v prostoru, všichni byli mrtví.

* * *

O něco později a o další stovku světelných let dále se probral k životu Gucky. “Něco tu smrdí," prohlásil a Rasovi a Takovi to znělo jako hudba. Už o něj měli velké obavy, protože zjistili, když se jim podařilo zbavit se pout, že Guckyho ochranný oděv zřejmě absorboval jisté množství metanu a čpavku, i když jinak byl stále použitelný.

Tuto zprávu Gucky přijal klidně. Kupodivu ho nerozčílilo ani to, v jaké jsou situaci. Kahalo bylo pro ně nedosažitelné. Museli se tedy vrátit do soustavy Orbon. Neměli ovšem tušení, co je tam čeká. Podařilo se pevnost zničit, nebo tam stále ještě vládnou Maahkové? Nemluvě o tom, že zásoby a aparatura ochranných oděvů jim zajišťovala nejvýš deset dní života. Po dosažení soustavy Orbon jim mnoho života nezbývalo.

Ras zvažoval všechny varianty, ale pokaždé to vyšlo nastejno, jejich vyhlídky byly mizerné...